Den

Förföljda Oskulden

DRAM

I

Fem Akter.

Första gången uppförd på Kongl. Dramatiska Theatern i October 1798.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta drama av **Mårten Altén** (1764-1830) har digitaliserats av Dramawebben och anpassats för Projekt Runeberg i juli 2015 av Ralph E.

Den

Förföljda Oskulden.

Dram

i

Fem Akter.

Första gangen upförd på Kongl. Dramatiska Theatern i October 1798.

STOCKHOLM,

Tryckt hos C. F. Marquard, 1799.Tu

KONUNGENS

HÖGTBETRODDE MAN,

GENERAL - ADJUTANTEN, FÖRSTE HOF- STALLMÄSTAREN, COMMEN-DEUREN af KONUNGENS SVÄRDSORDEN, och RIDDAREN af FRANSYSKA ORDEN four le ‘ Merite Militaire,

HÖGVÄLBORNE FRIHERRE

HUGO WILHELM HAMILTON.

Nådigste Herre!

D,

'et är i dubbelt hänseende min Nådigste Herre varit en Beskyddare af denna Förföljda Oskuld. Lycklig nog, at ej ha

fun-funnits ovärdiga at vara det första Skådespel af Svensk hand, som under en sd hög Kännares vård framställdes pä Scenen, __ har det äfven at tacka samma

ädla och smickrande skydd för dess bibehållna varelse där, i trötts af den hvi-skande Misstankens förföljelse mot oskulden af dess ursprung och ändamål. Hvilka anledningar til vördnad och tacksamheti Och huru skulle en författare tro sig kunna värdigare uttrycka dessa, än genom offret af sit verk i __ Se här, min Nådigste Herre! hela min ursägt för den djerfhet som förförer mig, at ägna et Försök åt Den, som man endast borde kunna våga at helga ___ Mästerstycken.

M. Altén., '. \Personerne.

Fursten.

Signor Camilla.

Signor Flavio.

Signor Borgia.

Signora Laura yllbano.

Clara, hennes kammarjungfru. Diego)

/ i Camillos tjenst. Pietro)

Bastardo, Bandit.

Tvänne Officerare.

Vakt.

En Löpare.

Händelsen är i Italien vid et Furstligt Hof 6tJi fore Franska Revolutionen,FÖRSTA AKTEN.

(The atern föreställer en Lustpark. .? fonden är Furstliga Slottet.)

' ' FÖRSTA SCENEN'.

Lauba. Clara.

(Komma, bägge från slottet — Laiira några

steg förut i cn djup meianchölie.)

Clara. (Sedanfhon några ögönblick betraktat Lauras tystnad) Åter i ensligheten , Signora?

Laura. Den enda tilflygt för den o-lycklige!

Clara. (något bittert') Hvarföre olyckligs

Laura. Denna fråga förråder at du aldrig älskat. ([med en suck) Ach Camillo i

Clara. (med ökad bitterhet) Mår säkert rätt väl!

Laura. Hvilken giftig ande lärde di»-denna ton? ,— Han skulle kunna må ,väl utan mig ?

Clara, Hvarför inte? En hel verldafnö. jen står altid öpen för en så galant hofman.Laura. Om jag vore Camillo, hvad kunde' for mig vara nöje utan Laura?

Clara. Det är väl sant — om han älskade Signora så mycke som Signora honom.

Laura. Och därpå kan du tvifia?

Clara. Hvad är då det, som i detta ögonblick oroar Signora sjelf, om inte just samma tvifvel ? Om jag kunde läsa i ert hjerta som i en bok, skulle jag finna det i hvart enda ord. Endast fragmenterna därutur, som jag läser i crt ansigte , öfvertyga mig därom.

Laura. Och hvad innehålla då dessa?

Clara. Ingenting vidare än en liten svartsjuka på Parisdamerna, för hvilkas- bebag den vackra Signor Camillo varit en altfor smickrande eröfring.

Laura. Halt grymma! du läser falskt?

Clara. Månn tro?

Laura. Aldeles falskt, säger jag dig.

Clara. Det är möjligt. Men huru uplö-ser då Signora den gåtan, at Signor Camillo under g månaders frånvaro inte. tänkt på Sig« tnora Aibano?

Laura. Inte tänkt på mig? — Clara, du hatar Camillo! — Hvarmed har han for-

tjent det? —

Clara. Med sin ofcarmhertighet at pröfva värt tålamod!

Laura. Och du vet aldeles inte til hans ursägt?

Cl j-Clara- Åh jo, rätt mycke , om Signors befaller __ om villfarelse är bättre än san-

ning. Men hvartil skall det tjena? Om jag

tusen gångor säger: ”Signor Camillo är Sig-nora Albano evigt trogen — ju längre han är skiljd frän henne, ju häftigare är hans kärlek” ____ så skulle ert eget hjerta tusen gånger

invända: Clara smickrar dig. ‚Kan man glömma hvad man älskar? — Och hvilkendera af oss bägge skulle Ni snarast tro, Signora, mig eller ert hjerta?

Laura. Lämna mig, Clara! (går några steg in mellan träden.)

Clara, (följer henne med ögonen. Med en ironisk tnn) .Stackars flicka! — Camillo måste glömmas — eller är jag ej mera Clara, och Signor Borgia har slösat sit förtroende och sin frikostighet på en ovärdig. Misstanken har redan smygt sig in i hennes hjerta, och snart skal dess gift sprida sig därifrån i hvarje ådra. (Går)

ANDRA SCENEN.

Laura. (Allena)

(Kommer tankfull tilbaka, 6c]i gjuter i detsamma några suckar.) Detta var då hans tusende gånger svurna försäkran om en evig kärlek? En evighet af tvänne flygtiga år! — Camillo! Camillo! — Kan du väl glädja dig öfver din trolöshet? — Nej gläd dig inte, Camillo! -— A 2 DuDu sjélf är lika grymt om din sällhet bedragen , som jag —- Segren öfver en öm och oerfaren flicka, huru lätt, huru låg! —. och segraren , huru afskyvärd! — Huru skulle jag veta, at en hofman är en Protée, skicklig at antaga tusende skapnader? —

TREDJE SCENEN.

Flavio. Laura.

F I a v i o. (som hört Lauras sista ord') Nej, Signora! huru olycklig vore en Furste , om Ni denna gången, utan undantag, hade rätt.

Laura, (förråder någon förvirring.)

Flavio. Hvarföre så förvirrad, Sig-ifora? .— För det jag öfvfcrraskat Er? och i et ögonblick, då Ni råkade at

fördömma mig med hopen ?

Laura, (osäker) Flavio —.

Flavio. (glad Och vänlig) Signora .—

Lau(a. Känner Ni en viss Cammillo, Signor? —

Flavio.' Om jag känner honom? Er fråga förskräcker mig!

Laura. Har han inte också sagt Er, at han är er vän ?

Flavio. Sagt, bedyrat, bevisat! —

Laura. Och Ni har trott honom?Fin vi o. (alf vars amt) Förklara Er tydligare , Signora! —

Laura. ('med en S7tck) Och, som jag, blif-vit bedragen ?

Fla vi o. Ännu Förstår jag Er inte väl, Signora! Jag — bedragen af fnin van? .— Ni af er Camiilo bedragen? —

Laura. Kanske fordom min Camiilo! —

Nu inte mer! ___ Redan da inte mera min, när'

ban vid vårt farväl sista gangen svor, at evigt vara det! —

Flav i o. (ined en öm förebråelse') Besinna , Signora, huru grymt Ni förolämpar den ö-inaste älskare! Återkalla i er själ detta farväl, hans smärta, hans tårar — och säg ännu en gång, om Ni kan: ”Redan dä inte mera min. ”

Laura. Hade han väl eljest varit i stånd at slita sig ur mina armar?

Flavio. Ni glömmer Furstens befallning, Signora! Ni glömmer, at han mot sin önskan måste underkasta sig den. —

I. aura. Man hade kunnat finna undflygter nog, om hans önskan varit tvärtom.

Flavio. Vjil möjligt; men hade inte dessa undflygter forrådt en otacksamhet, som kunnat skada honom hos den gode Fursten? —. Och et sådant vankelmod hade väl kanske smickrat Er kärlek, men åtminstone inte ökat Er högagtning för honom. Dessutom, Signora, var det för Camiilo nödvändigt, at äfven lära A 3 kän-känn» människjornas lynne och seder på and?» sidan om Alperne.

Laura. För at där glömma Fädernesland och alt!

Fl avi o. Nej, Signora, för at komma til-fcaka som en man, hvilken skall göra sig hög-agtad ända til af sina ovänner.

Laura. Komma tilbaka, Flavio?

Flavio. Et älskande hjerta känner altid fruktan. Men tro mig, Signora, Camillo dömer alla fruntimmer efter sin Laura, och alla förlora.

Laura, (med misshag) Altid smicker'!' —

Flavio. Jag misshagar Er, Signora; men också det skall inte afskräcka mig, at hos Er söka rättfärdiga min vän .— Månn han verkligen förtjenar den misstanke,', som så mycke tycks oroa ert hjerta? —

Laura. Lät hans tystnad svara på denna fråga!

Flavio. Jag medger det — något...............

Laura. Och detta något är fullt af de grufligastc aningar.

Flavio. Men kärleken borde likväl söka

ursägta —--------

Laura. Och trösta sig med et falskt hopp? — Ach, Signor! — huru lite känner Ni kärleken! Ju lifligare den är, ju

mägtigare nro dess tvifvel.F l a vi o.. Då är den blott en styfsyste* til vänskapen, Signora. — Mit hjerta ursägtar nin vän genom tusende möjliga tiifälligheter. Det vil häldre vara bedraget i sit förtroende, in förolämpa honom genom «n förhastad misstanke.

Laura. Och om det nu slutligen finner sig bedraget?

Fl av io. Så vore detta bedrägeri oändligen smärtande ; men likväl utan förebråelse — Men Signora, tillåt mig at få vända om Er fråga: — Om Edra tvifvel vore falska? — Skulle inte då sällheten af hans återkomst, af lians första blick, öfverväldigas af den qväl-jande tanken,^ at Ni gjort det bästa hjerta en så grym orättvisa? Skulle Ni inte i er själ rodna öfver Er sjelf? —.

Laura. Jo, jag skulle känna mig mindre värd hans kärlek.

Flavio. Nå väl, Signora! lät oss då häldre ej blottställa oss för dessa förebråelser! Hvarföre vil Ni med skuggor skrämma lugnet ur ert hjerta? — Men huru förändrad finne* jag Er inte sedan min väns bortresa! Ni ä» inte mera den glada Signora Albano, som öf-veralt följdes af nöjet och beundran. Hofvet saknar er alt uplifvande närvaro, och altid finner man Er i ensligheten, öfverlämnad åt edra mörka inbildningar. Bekymret har utplånat glädjens egna lifliga drag i ert ansigte. Hvad har då Camillo brutit, efter Ni inte un-nar honom at återfå sin Laura lika intagande som han lemnad« henne ? ______,Laura. Sin Laura? __ Redan 8 månader skiljd från henne, och ännu inte ord til hennes tröst! — Signor! kan detta sin ännu komma från ert hjerta? _

Fla vi o. Jag bedyrar det, Signora ! _

eller tror Ni, jag redan uphort at vara hans vän ?

Laura. Ädle man! .— Men om Camillo

sjelf uphörde — om han redan uphort...........

8 månader! _ besinna! . . .

F1 a v i o. Jag kan ej neka , at icke något sken är emot honom, men också blott et o-visst sken.

Laura. Inte den ringaste underrättelse

hvarken til Fursten eller til sin vän, eller _

Ach Flavio! säkert har den luft han nu andas, mycken likhet, med den underjordiska iloden.

Flavio. Ännu en gång, Signora! blottställ Er inte för den vådan, at vara orättvis mot den Ni älskar! Ert hjerta skulle ganska grymt straffa Er därföre. Tiden skal rättfärdiga

honom.

Laura. En långsam tröstare!

Flavio. Men likväl en hoppets vän _________

Jag är viss at Camillo ännu älskar oss bägge._

FJERDE SCENEN.

Borgia. De Förre.

I

Borgi a. (Kömer under de sista orden ofiir-märkt fram på Theatern.')

L a u-L a u r a. (i det hon blir hönam varse') Bor-gia hör oss.

F1 a v i o. (ser sig tilbaka; men vänder sig med forakt ifran honörn) Honom värdigt! —

Borg i a. (ger sig en sorgsen mine, och närmar sig med långsamma steg.)

Laura. (afsides) Den olycklige unnar

man ej en gång ensligheten!

B or g i a. Vågar väl en vän blanda sig i et samtal , hvars föremål så nära rörer honom ? —

Laura. Vet Ni då, Signor, hvarom vi

talte ?

Borgi a. Mit hjerta säger mig det, Sig-nora', __ säkert om var Camillo.

Fl a vio. (bittert) Om vår Camillo, säger Ni ?

Borgi a. Ja Signor! En man af hans talenter förtjenar osfridigt den saknad, jag märkt hos hela hofvet öfver hans frånvaro. Det är först genom förlusten man rätt lärer känna värdet i.f den skatt man ägt — Och ges det väl någon större skatt än cn redlig man? .—. Jag sjelf känner i detta ögonblick alt hvad Er tystnad säger mig. Hvem skulle också haft den lyckan at få räknas bland hans vänner, ocll inte sakna honom? —

Flavio. (söm fornt) Ni har rätt, Sig. nor! —— Den som så varit hans vän som jag, saknar honom upriktigt.

B o r g i a. Ni är visst inte den enda, Signor !

Flavio. Men jag talar blott om mig-

A 5 Bo v-ro

Borgia. Äfven Fursten sjelf är hana vän. Och skulle han inte älska en man af så mycken förtjenst? Skulle han kunna visa honom mindre nåd, än den man såg honom njuta?

Fl a vio. Och afundades !

B or g i a. Hvar finner man förtjensten utan afund? Den som inte har styrka nog at upna en lika höjd , och är för låg at kunna beundra

den ___ hvad återstår för denne usling, om ej

afunden? —

F1 a v i o. ('ganska bittert) Ni tycks ha följt rn sådan förtjenstens fiende in i dess hemligaste vinkel, Signor?

B or g i a. En erfarenhet af veriden , som utan tvifvel Ni sjelf, så väl som jag, haft til-fälle at göra.

Flavio. Ty värr! men jag afskyr dem, som jag har at tacka för denna erfarenhet.

Borgia. Hvem gör inte det, Signor? __________

Flavio. Jag hoppas at också Camillo en dag skall segra öfver sina fiender.

Borgia. (til Laura) Ni säger ingenting, Signora? —: och ändå är er saknad utan tvifvel den grymmaste! — Men er stumma smärta är vältaligare än alla ord .—. Jag uptäcker i den, at kärleken så väl som vänskapen fordommer en dag, som beröfvade oss honom.

Laura. (med köld) Hvårföre det, Signor ? .___

Borgia. Inte denna förställning mot Er älskares vän, Signora! — Liksom det vore mig obekant, hvilket gudomligt band förenar edra

hjer-hjertan ! liksom han inte, förtrott mig, at sjelfva Furstens nåd var honom denna gången nästan en onåd, medan den tvingade honom at lemna Er — Jag, f°r hvilken hans hjerta altid var öpet, med hvilken han också delade sin ömaste hemlighet; jag vet ganska väl, at Ni bägge varit lika otröstlige öfver Er skilsmässa.

Flavio. Men det är också en tröst för bägge, at den inte torde bli långvarig.

Borg i a. Huru kan Ni, hans vän,Signor, vara så sorglös? — Har Ni glömt för huru många faror han under en sådan resa kan vara blottstäld? .—. Jag vil inte vara någon olycks-prophet, men det minsta hans tystnad ger oss anledning at gissa, .—. är någon obehaglig hän-clelse. Men om vi också inte vilja förmoda

det __ huru mycke kunna vi inte ha at frukta

för honom här hemma? — Afund och förtal, som i hans närvaro förstummade, kunna nu lemna sina giftiga tungor et fritt lopp. Hvem hindrar dem at göra insekter til en elephant, at begagna sig af den minsta omständighet, för at påskynda hans undergång?

Flavio. Men vi äga en Furste, som förstår at urskilja den redlige och förtalaren.

Borg i a. Altför sant, Signor! — Vår Furste är sjelfva visheten, men .— likväl en människja! .— Jag kan inte motstå en viss olycklig aning, som förföljer mig. (Han visar dem en ring på sit finger') Denna ring, hvari hans bild Kr infattad , och som jag har af hans egen hand, til cn evig åminnelse af vår vänskap; denna ring, säger jag, påminner mig honomnom Jivart ögonblick, och ökar min fruktan. Som Ni, mina vänner, söker också jag ensiig-heten , för at rådslå med mig sjelf öfver medlen til hans räddning s i händelse Kabalen redan spunnit sina snaror . — Men hvarföre dröjer jag? Jag ser, min smärta fördubblar er egen. Förlåten detta utbrott af min vänskap. .—. Vi kunna inte nog vaka för vår vän ; och den som älskar honom, kan i den ovisshet, hvari han lemnar oss om sit öde, omöjligen finna något lugn. (ffare går med en tvungen mine af smärta)

FEMTE SCENEN.

Laura. Flavio.

(Se på hvarann med några ögonblicks häpenhet äch förundran. Laura star orörlig och med nedslagna ögon.)

Flavio. Borgia — den' dygdiges afsky — Borgia , Camillos vän?

Laura. (i öförändrad ställning) Först en

lättsinnig — nu en skrymtare _____ en nidings

vän — sjelf en niding — (hon vaknar hastigt liksöm ur en dröm, och vänder sig til Flavio) Nej, Signor, tro honom inte — Så långt kan ej lasten förneka sig! Denna vänskap, detta

förtroende — är en nedrig dikt ___ Huru ofta

utbrast inte vår Camillo i en ädel harm öfver denne förrädare! huru sorgfälligt undvek han inte hans umgänge! — Och han skulle i hemlig-lighet .... Nej, så djupt kunde ej Camillo falla! —. Märkte Ni inte med hvilken tvungen konst den ovärdige talte ? Hörde Ni inte förräderiet i sjelfva vänskapens ton? — För at rätt mästerligt hämna sig på Camiilos dygd, ville han röfva honom det dyrbaraste i veriden .— en väns hjerta! Nej Flavio! — Camillo var aldrig Borgias vän.

F 1 a.v i o. (förundrad) Hvarifrån denna

enthousiasme , Signora? .— denna hastiga förändring? denna iifliga öfvertygeise, som Ni nyss saknade? — Ni talar med en säkerhet som. sätter mig i förundran.

Laura. Hvad som nyss talte hos mig, var blott den egennyttiga kärleken _ och misstroendet och egennyttan äro oskiijaktige. Men nu är frågan at rädda dygden, det goda hjertat, den redlige. Här blir älskarinnan vän, och glömmer sin egen fruktan.

Flavio. Hvilket förtjusande ädelmod! Huru stark är bjertats vältalighet! Snart skulle den förmå den sårade vänskapen, at glömma sin oförrätt — men.............

Laura. ('med lijlighct') Den sårade vän-

skapen ? —

Flavio. (nedslagen) Camillo hade då en ring blott för Borgia!

Laura. Signor! blottställer Ni Er inte nu sjelf för vådan at begå samma orättvisa, hvarföre Ni varnade mig? Jag vil vederlägga Er genom Er sjelf — Ert hjerta, sade

NiNi nyss,” ursäktar er vän genom tusende möjliga tilfäiiigheter. Genom huru många händelser kan inte denna

ring ,ha kommit i Bor-gias händer?äfven igenom hans egen list, för at nyttjas til et värktyg i hans låga plan, at slita våra hjertan från Camillo.

F1 a v i o. Det är möjligt, Signora, men också lika möjligt, at den är en skänk af Camillo s hand.

Laura. Väl, Signor, den skall också få vara det, om Ni behagar. Men så länge politik och redlighet ej äro motsatser, låter också detta förklara sig. — Camillo måste hos sin förföljare nödvändigt förutsätta all möjlig trolöshet under sin frånvaro. Han lämnade honom kanske denna skänk , för at af *hans blygsel draga all den fördel han kunde. Kan Ni väl i en sådan handling sakna er vän och den redlige ?

Fl av io. Ju längre jag hör Er, ju större biir min förundran. Hviiken segrande godhet! — Jag måste til min blygd tilstå, at det lyckades Borgias konst, at hos mig väcka några ögonblicks misstanke. Mit hjerta kände en så innerlig harm i den tanken, at det kanske delade en vän med en förrädare ______ Men mit be-

slut är tagit —

Laura. Ert beslut? ________

Fl avi o. Som skall befria oss från dessa grymma tvifvel. Jag skall i detta ögonblick skrifva til Camillo — besvärja honom vid vår Vänskap, vid er kärlek, Signora! at inte län-

g*9gre öfverlämna oss åt våra smärtande föreställ, ningar. Jag skall anförtro init; bref åt min kammartjenare Giraldo, på hvars ärlighet och klokhet jag fullkomligen kan lita. Han skall på det nogaste utforska, om Camillo ännu är Camillo — låta honom läsa våra bekymmer .— och skynda tilbaka med tröst för oss bägge .—.

Laura. Och hvar skall han finna honom? —.

F1 a v i o. Han skall taga samma väg som

Camillo — öfver alt fråga efter honom _____ En.

man af hans namnkunnighet och förtjenster kan omöjligen resa okänd. — Kom, Signora! hvart ögonblick är dyrbart.

Laura. (i det Flavio forer henne bort: suckande) Ach, Camillo! __

SJETTE SCENEN.

Diego. De Förre.

D i e g o. {möter dem) Man väntar på Signora! 1

Laura. Ännu inte bref från Camillo ?_^

D i e g o. {drar på axlarna) Ännu inte ! _

en FI?vio* Tålamod, Signora! Snart! — {F)e ga.)

SJUNDESJUNDE SCENEN.

Diego. (Allena)

(Följer dem med ögonen och förråder et gäckande löje.') Tålamod! — ja! ja! — Gu’ gif er et evigt tålamod mit herrskap! ty det be-höfver Ni, och ändå lite til. (han härmar Lauras ton) Ännu inte bref från Camilla? — Ha ha ha, bref nog — men bara för den, hvars du-cater bevisa mig, at de där brefven måtte- vara vigtigare för honom än för Er —. Nå det är visst, när jag jämnför mit fordna tilstånd med mit närvarande välstånd, så bör jag skämmas ögonen ur mig, at jag så länge varit ärlig karl. Jag har bara några månar varit en skälm, och är redan långt rikare, än jag med min ärlighet kunnat bli i tre mansåldrar! — En skälm! Namnet låter kurjöst _ men det kommer af den där fördomen , som hänger i mig ännu, sen den tiden jag helt simpel var en ärlig kammar, tjenare hos Signor Camillo'— Signor Borgia, Ni har ändå rätt — at vara ärlig och dum , at vara en skälm och klok, är accurat detsamma. Handverket må .heta hvad det vil — det föder sin man _ och då vore jag väl en stor narr, om det nånsin fölle mig in at schansera. Den som inte unnar mig det, kan göra som jag — _____Men — om våra knep

någon gång komme för ljusan dager? —. Strunt — Genom hvem? -— Genom oss sjelfve kanske? Dä skulle åtminstone en af oss vara et durnhuf-vud. Sker det utan vår förvållan, — så har jag pengar, och låter det komma an på et par goda ben. Och om det aldravärsta skulle

hän-hända mig, så äro några ledsamma minuter ändå ingenting mot så många goda dar. Dessutom — liar det lyckats för så mången ann' bra karl, hvarför skulle det just slå felt för mig? Friskt courage bara! Våga vinna, våga tappa, .— det är min parole och lösen. Vinner jag — bravo! .— tappar jag —. nå hvem rår för olyckan? . (Går)ANDRA AKTEN.

FÖRSTA SCENEN.

Borgia. Diego.

(Bägge furråda någon förlägenhet)

Borgia. (mera orolig Och bestört än Diegä, lämnar honom i samma ögonblick de synas på Scenen —• förlorar sig bland träden , men framkommer ater snart p(i andra sidan, och ser sig efveralt Omkring') Kom ! vi äro allena ! .—.

Diego. (kommer närmare)

Flavios kammartjenare , Giraldo.

Borgia. ger du? —

D i e g o. Ja Signor Borgia. I dag ? _

Di ego. Inom en half timme.

Borgia. Öfver Turin til Lyon?

D i e g o. Aldeles !

Borgia. Har du också hört rätt?

Di eg o. Så visst som jag nu hör, at Sig* nor tviflar därgå.

Borgia. Af honom sjelf?

Diego. Af Giraldo.

B o r-B or g i a. Skulle man väl börja misstänka oss? __ Känner du Giraldo?

D i e g o. Bättre än Giraldo känner Diego. före Borgia. Q Och hvad håller du honom D i e g o.. För et godhjertadt får, som af bara ärlighet är för dum, at tro andra vara

klokare.

Borg i a. (slår honom på sknlldran) Diego__

Rättnu börjar du också förstå dig på din nästa, märker jag.

Di eg o. Den som vil bli spelare, Signor, lär snart at känna korten.

B o r g i a. Bravo ! .— men hvad ska' vi nu göra? Om Giraldo råkar Camillo, så äro vi förlorade.

Di eg o. At nyttja tiden är den säkraste trollkonst, Signor. Och det hastigaste beslut är här det bästa, tror jag.

Borg i a. Han kommer således säkert at resa? —

D i e g o. Oförtöfvadt, Signor! ___

Borgia. För at ta bref med sig från Flavio ?

Di eg o. Från Signor Flavio!

Borgia. (med en liflig glädje') Den första verkan af mit gift!

Diego. Och hvad är nu ert beslut, Signor?

B 2

Bor-B o* gi a. At han inte skall komma öfver gränsen. Egen säkerhet är den första lag. Han måste dö! —

Diego. (förskräckt) Dö, Signor ? — Hvad har då den stackarn gjort? —

Borgia. Ingenting — om du vil hänga för det han får lefva.

D i e g o. Nej, Signor, så långt går inte min människjo - kärlek. Men om man se'n finner honom ?

Borgia. Så har han blifvit öfverfallen af röfvare ! .— Nå hvad det Kr för en feghet! .— Om det lilla ordet dä tar så concepterna af dig, så är du inte född til något stort.

Diego. Förlåt mig, Signor! Ingen föde.s mästare. Och så länge jag gått i er skola, har den där satsen ännu aldrig förekommit. Jag beklagar bara Giraldo , för det han måste göra hvad hans herre befaller.

Borgia. Du Kr cn käring! — Kom ihåg verktyget mot våra afsigter är vår fiende, och för en sådan ges ingen barmhertighet ___

D i e g o. Giraldo.

Borgia.

omvändelse.

D i e g o. Borgia. Di eg o.

Signor, jag beklagar inte mera

Så gif mig straxt et prof af din.

Befall, Signor!

Känner du Bastardo?

Nej, Signor,

Bor-Borgi a- En man, som skall bli din vän; ty ban har hjerta at bistå en bra karl , när det gäller.

Diego. Hvar får jag den äran at göra hans bekantskap ?

Borgia. Bredvid grefvinnan Spinolas Hotel, i et litet hus, frågar du efter Bastardo. Säg honom, at jag emot hederlig hyra behöf-ver 'hans mod , och at jag hvart ögonblick väntar honom. Bed honom följa dig på hälarne, och för honom genom någon smygväg hit, så at ingen blir er varse.

D i e g o. Hit ?

Borgia. Ja hit! i ögonblicket! men med försigtighet.

Diego. Ja, det är väl det rådligaste. (Går)

' ANDRA SCENEN.

Borgia. (Allena)

Hvilka svårigheter har man ej at öfver-vinna, innan man kan svinga sig up öfver sit öde! .—. Man måste nedlåta sig ända til förtrolighet med pöbeln! — (Han drar på ax-larne) Men! man måste gå den väg man har för sig! . . . . Hvarföre vil man nödvändigt undertrycka mig? .— Har Camillo ensam förtjenst nog, at vara Furstens gunstling? Bör det inte förarga en man af mina partier, at se sig vara okänd och obelönt? — Har denne smickrare B 3 en-ensam de fullkomligheter, som böra fängsla Lauras hjerta? ..... Skall då lyckan altid vara dumhetens förmyndare? —t Nej, Borgia, år lyckan blind, så måste man ge henne

ögon !........Ännu har jag inte förgått mig

i min plan! — Det var nödvändigt at skilja honom från hofvet, om jag med framgång ville företaga något. Fursten gillade mit förslag, at en ung hofman af så mycket hopp borde rikta sit förstånd med andra Nationers skatter—. och han måste resa. Men på Furstens bekostnad ! — Också denna nåd, ehuru mit verk och efter min plan, ger en ny vigt åt min hämd. — ”Res, för at aldrig mer beträda detta pallats” — var den tysta lyckönskan jag skickade med honom; och jag hoppas, den skall upfyl-las _ Man grubblar öfver hans tystnad. Fla-vio börjar svigta, och Laura skall väl också snart göra honom sällskap ! .— Usling ! din undergång är svuren. Min hämnd fordrar tid;

men den skall också bli et mästerstycke ____ Du

måste falla! och dit fall skall likna fallet af et träd, som äfven nedslår de kringstående. Först Camillo .—. och så Flavio! — Borgia bägges universal - arfvinge hos Fursten — och Ca-millos hos Laura!

TREDJE SCENEN.

Fursten. Flavio. Borgia.

(Dr bägge förre synas vid inträdet fä Scenen fordjufade i et' vigtigt samtal. Borgia sökerher undvika dem, så snart han blir dem

varse.)

Fursten. Vil Ni inte öka vårt sällskap, Borgia? Vi talte just om något, som utan tvif-vel också interesserar Er.

Borgia. Om Ers Höghet befaller .— (han

stannar, ser sig under hela denna Scene beständigt omkring, och förråder en hemlig fruktand)

Fursten. Vi talte om Camillo.

Borgia. En nåd för honom och hans vänner! —

Fursten. Och jag begynte just bli lite ond på Er!

Borgia. På mig, min nådigste Furste ? __

Fursten. För det ni rådde mig at låt* honom resa.

Borgia. Jag trodde mig inte kunna utbe mig en större nåd för min vän.

Fursten. Vi öfverlade då alla grundér, som talte för hans resa, öch funno dem vara ganska vigtige. Men nu ser det ju ut som han vore landsförvist.

Borgia. Ty värr — är det hans fel, at

det ser så ut.

Fursten. Skulle han kunna bedra vårt hopp, så vet jag inte mera hvem jag skall tro bland alla mina undersåtare.

Fl a vi o. Nej, min Fnrste! han kan "mte: bedraga! __

Fur-Fursten, Vet ni det så visst? —

Fl av i o. Jag tror mig känna hans hjerta.

Fursten. Men om hans tystnad också endast är en lättsinnighet — så gränsar den redan til otacksamhet.

Flavio. Inför min Furste vågar jag försäkra, at han ej är i stånd hvarken .til det förra eller senare — eller ges det ej mera någon up-riktighet på jorden. Förlåt min ifver, nådigste Furste! — Det är en vän, som talar för

en vän.

Fursten. Huru vil ni då rättfärdiga Ca-millos obegripliga tystnad?

Flavio. Den förblifver straffbar, om den ej kan rättfärdiga sig sjelf.

Fursten. Jag förstår Er — och jag kan inte neka, at icke åtskilliga gissningar oroa mig —

Flavio. Camillo kan ej vsra olycklig_________

hans Furste delar för l]ans öden vänskapens bekymmer —

Fursten. Ungdom, oerfarenhet! — Huru lätt kunde ej våra grannars förströelser hän-rycka honom!

Flavio. Likväl tycktes han i sit förstånd ha et så mägtigt vapen däremot.

Fursten. Men också den .förståndigaste yngling är inte altid mästare öfver sine passioner — En hastig gasning i blodet ______ en öf-

verraskande hetta ___ en olycklig duel.........

Fl a»Fl a vi o. Hvem skulle Camillo, den t liela sit väsende så förekommande Camillo, Jkunna förolämpa? Af hvem skulle han förolämpas? (med en blick på Borgia) Om ej af någon niding, som retad genom det afstand han känner mellan honom och sig sjelf, betraktar honom som sin fiende, blott för det han äv en niding.

Borgia. (förråder sin harm)

Fursten. Det låter som ni ifrade fön sanningen, Flavio? —- Känner Ni den Ovärdige, så nämn honom! —

Flavio. Min Furste! —

Fursten. Jag befaller det! — (Han ser> på Borgia, och uptäcker hans öroJ Hvarföre så orolig, Borgia?

Borgia. Jag finner min Furste vara det.

Fursten. Ve denna orm, om jag narer honom i mit eget sköte! —

Borgia. (afsides) Och om man kan fånga honom.

Fursten. VI skola vaka för Camillo, och, om han ännu är vår, förkrossa hans förföljare ...Hvarföre skulle jag dölja för hans

vänner, at också jag hör til deras antal? — Ty en rättvis Furste är hvarje redlig medborgares vän .— Om vi ändå åter ägde honom inom våra murar! eller om vi åtminstone visste hans öden, och hvar han nu samlar vishetens skatter för sit fädernesland !Fl a vio. Camillo! —. om cl it kände den nåd, som i detta ögonblick för dig strömmar frän din Furstes hjerta,du skulle flyga til hans

fätter! __ Den anstalt jag med Ers Höghets

nådigste samtycke redan träffat, skall, som jag hoppas, snart sätta oss utom all vidare fruktan och ovisshet.

Fursten,. Är Er kammartjenare redan borta? —

Fl av io. För en liten stund se’n,

B or g i a. (förråder härvid en häftig ängslan och förvirring') •

Fursten. Hvad fattas Er, Borgia ?

Borg i a. Ers Höghet — täcktes nådigst förlåta .— en obetydlig svindel .—

Fursten. Följ mig, Flavio! (Flavio går iil vänster om Fursten. I det de gå fattar Fursten hans hand) Ännu saknar jag Camillo til höger! (de gå)

FJERDE SCENER

Borgia. (Allena)

Ha! snart skall du sakna dem bägge! — snart skall Borgia vara din enda gunstling _ eller ges det ingen Borgia mer. Stod jag inte där, lik en usling, som redan bäfvar för sin dom! Hvilken blygd! — Rusta dig hämnd! Väpna dig, Borgia! Du Ur förödmjukad, men

än*ännu ej knossad! — (Han går hastigt några steg, och är i yttersta forvirring) Diego! Diego! Hvilken evighet dröjer du! . . . Giraldo borta, och ännu ingen Bastardo i hans spår ! (Han tar åter några steg — synes förskräckt genom något huller, och springer hastigt mellan träden) Hvad är. det?.

FEMTE SCENEN.

Diego. Borgia.

Diego. (Kommer några steg efter honom fram mellan träden och ropar med en sakta och häf vande ton) Signor! —

Borgia. (vänder sig hastigt om) Du, Diego ? -j-

Diego. {kommer närmare) Ja, Signor! —

Borgia. Och Bastardo?

Di ego. Får han? .....

Borgia. Ja-— men fort! {Diegå går åt den sidan tilbaka, hvarifran han kom, och Borgia följer honom några steg med otålighet)

D i e g o. {har förlorat sig bland träden. Han ropar) Bastardo! — (Bägge framkomma efter et ögonblick pa Scenen).

SJETTE SCENEN.

Bastardo. Diego. Borgia.

Borgia. {så snart han får se Bastardo, fattar han honom vid handen, för er honom längregre fram pä Scenen, och ser sig Omkring efter Diego') Se åt om luften är ren. Diego! —

Di ego. (förlorar sig pä vägen ät Släptet)

B or g i a. (håller Bastardos hand, och ser sig ännu en gång omkring) Har du h jerta, Bastardo ? ._

Bas t ar do. Er fråga förolämpar mig, Signor! .— eller kommer det an på en duel med Fan? —

Borg i a. Nej, men med Flavios kam-martjenare.

Bastardo. Fy Signor! _______ hjerta mot en

kammartjenare ? __Jag? en man, som genom de

blodigaste bedrifter fäktat til sig namn af den tappraste bland våra hjeltar! —

B or g i a. Gör du också fort hvad du gör? _

Bastard o. Som åskviggen.

Borg i a. Du är min man! — -Kasta dig i ögonblicket på en häst, hvars snabbhet liknar din vilja, och flyg efter honom på vägen til Turin. Du måste hinna honom. Han har bara en fjerndels timmas försprång.

Bastard o. Om han också hade en hel dagsresa, Signor!

B or g i a. Hans kläder och hans bråska säga dig straxt, at det är han: och när du hunnit honom.........

B as t ar do. Så skall en pistolkula genom ians hjärna hälsa honom från Bastardo.

Bor-B or g i a* Men fatta honom riktigt , hör du! —

Bastard o. På et hår! —

Borgi a. Och för alting den rätta!

Bastard o. Hältre två, Signor, än at jag. skulle fela min man.

B or g i a. Stupar han, så tag alla bref til-baka med dig, som du finner hos honom 3 til bevis af din skicklighet.

Bastard o. Och ärlighet, Signor !

Borg i a. Och hvad är din taxa?

Bas t ar do. Fyra ducater.

Borgi a. (ger honom pengar) Håll til goda atta för din hjelpsamhet .—• Gör din sak väl5 ®astardo, så har du.en kund mer.

Bastard o. Jag skämmer aldrig mit goda ftamn och rykte , Signor. (går)

Borg i a. Välan Borgia! —. Vaksam och djerf! — (Han går .åt den sidan dit Diego af-gick) Diego! —

SJUNDE SCENEN.

Dieg„q- Borgia.

Diego. Nå, Signor?

Borgia. Den bästa karl i verlden!

Diego. Således ofter önskan? .—

Bor.3o

Borg i a. Fullkomligt, Diego, fullkomligt ! —

D i e g o. Så go’ natt, Giraldo! —

Bor gi a. För evigt — Vårt sorgspel är nära sin utvickling, och vår ifver måste fördubblas! ___ Vaksamhet är din role, och djerf-

het är min. Inte et steg af Flavio får undfalla dig. Den minsta misstanke, som födes i hans själ, kan störta oss. Därföre Diego, visa dig din beskyddare värdig! — Min lycka är din egen. Vi äro nu bägge på et skepp, som råkat i stormen. Vi måste arbeta oss igenom. Men tålamod, Diego ! När vi hunnit i hamnen, smakar hvilan så mycke bättre. När Camillo inte mera är, då skall du i lugn skörda frukten af din anletes svett.

Di ego. Hans dom är då fälld , Signor ?____

Skona honom ändå, om det är möjligt!

B or g ia. Där Borgia är, kan ej Camillo vara! —

Di ego. (förråder någon drö)

Borgia. Hvad ? du svigtar, usling! Välj! — (tar fram en dolk) död eller lif! ____

Di ego. Lif, Signor! man är sig ändå sjelf närmast!

Borgia. (gömmer sin dolk, och ser ptI Diegö med et öga fullt af misstroende och galla. Ilans härmande ton förråder det argaste gäc-keri) ”Skona honom ändå, om det är möjligt! ”

Di ego. Förlåt mig, Signor. Men jag måste bekänna min svaghet. När det faller mig

inin ibland , at han är min herre , och at han aldrig med en halfdragen ande förolämpat mig, så vet jag inte om det gör mig ondt om ho-, nom , eller hvad det är.

Borgi a. Vekling! — huru länge skall jag bestrida dina fördomar? — Hvem är din herre? — Den, utan tvifvel, som gör din lycka! — Om du med mig vil äga bestånd, måste mit bästa vara enda ämnet för din verksamhet (han ger honom en bärs) Se här! __________

Men detta är intet mot den lycka, som väntar dig. Därföre lät oss ingenting försumma.

D i e g o. Signor! NI har fullkomligt öfver-tygat mig, at Ni är min herre. Signor Ca-millo må se sig om, huru han

hjelper sig 111ig förutan.

Borg i a. Har du varit hos Corracchio?

D i e g o. Ja , Signor.

Borgi a, Äro Camillos porträt och sigill färdige ? —

Di ego. Bägge två, Signor. Här äro de. (Han ger honörn bägge)

Borg i a. Nu triumf! — Två förträffliga verktyg (han ser på porträtet) Detta för Laura!

(lian ser pa sigillet) och detta för Fursten! _____

Farväl Camillo! — ännu en gång, Diego ___________

glöm inte , at Borgia funnit dig, bland så många dina likar, ensam värd at liphöjas öfver dit stand — at du är Borgias förtrogne, och at din minsta sorglöshet kan störta honom och dig. Du måste vara upmärksam på alt, utan

atat synas yara det på något. Om Diego förstå? sin konst, så ha vi snart en Signor Diegö, (Han går)

ÅTTONDE SCENEN.

Diego. (Allena)

Skulle väl det senare vara sa säkert, som det förra? — Hvarför inte? __ Om en ärlig karl kunde komma så långt här i verlden som en skälm, så vore det förbannadt dumt, at lägga sig på et så farligt handtverk- _ En trana och en Sveitzare kunna inte vara vaksammare än jag. Öfveralt, dag och natt, måste jag ha ögon och öron! altid full af fruktan och misstanke! — Men hvad hjelper det? __ Lyc-

kan fordrar möda — Af lättingen blir aldrig någon stor man. Signor Borgia Kr ju så oför-truten, livarföre skulle jag vara det mindre ? Då jag nu en gång gett mig i hans våld , vore det ju skam af mig, at ej följa hans eget up-muntrande exempel. Han sjelf är det mönster, hvarefter jag bör bilda mig. — (Et buller gör honom upmärksam) Hvem kommer? (Han går närmare åt sidan, tittar in mellan träden och tar med bestörtning et par steg tilbaka) Hvem ser jag? (Tar åter et par steg fram åt sidan) Omöjligt! _ (Stiger åter hastigt tilbaka') Det är han! .—. och vi äro förlorade, Signor! förlorade! — eller gör jag mit mästerstycke! (han samlar sig, och går helt långsamt åt andra sidan tils Pietre kommer),

NIONDENIONDE SCENEN,

Pietro. Diego.

Pietro. (i reskläder, blir straxt varse f)iegö. Hans tal förråder glädje j men ännu mer förbehållsamhet) — Diego ! —

D i e g o. Pietro? — (går emot honom') Hvad ? —. Pietro. igen! — Gu' ska lof, at jag ser dig D i e g o. (med ökad förundran) Dusjelf? —. Pietro. väntadt? — (ler) Jag kommer väl något o- D i e g o. du här? — Signor Camillo i Frankrike , och Pietro. derligt ut! — (som förut) Det ser väl lite un- D i e g o. Och til fots? — Det måtte vara

rätt roligt at spatsera öfver Alperne? —

Pietro. Ah ja — men den spatsergången jag gjort i dag, har ändå roat mig mer; ty det iir åtta måna'r sen jag spatserade den vägen

sist. D i e g o. Pietro. Hvilken väg? Från Santa Bella och hit! Di ego. Från vår landtgård ? € Pie-Fie tro. Ja visst! -—. där liar jag hvilat några dar efter resan , och därifrån kommer jag nu.

Diego. Och hvad vil du här Pietro? —.

Pietro. Hvad vil jag här? Skäms du inte för den frågan?—Eller skulle väl vår fruktan vara grundad ? —

D i e g o. Jag vet hvad du'vil säga .... men . . . huru mår Signor Camiilo ?

Pietro. Den goda herrn! .—. Rätt väl, Gu' ske lof! .—. Men han vet inte hur de£ kommer til, at han under hela vår resa inte haft några underrättelser från Plofvet. Har ni inte fått våra bref? .—

D i e g o. Åh jo ! —

Pietro. Och riktigt aflemnat dem?

Di ego. (drar på axlarnc och suckar')

Pietro, (ined hetta) Har div inte aflemnat dem, Diego? —

Di ego. Du måste ändå en gång veta't_______.

och det är bättre at jag.........

Pietro. Hvad har då förefallit? Säg, ______

Diego , säg ! —

Di eg o. Du känner ju hofyet. — Om de storas nåd kan man säga liksom om döden: I dag mig, i morgon dig! —

Pietro. Och Signor Camiilo? —

Diego. Den stackars Signor! —>Pie tf o. (med et ängsligt skri') För Guds skull, hvad har händt honom?

Diego. Du är ännu clen gamle ärlige Pietro, ser jag. Men hvad hjelper det oss och vår husbonde, om vi mena honom aldrig sä väl, .—. sen- han fallit i Furstens Onåd?

Pie tro. I Furstens onåd ? Min olycklige Signor! __ Hvarföre biefvo vi inte qvår, dår alting lofvade oss så lyckliga dagar?

D i c g o. (stutsande) Hvad Pietro ? — Signor Camillo är också här? —

Pietro. Det var mycket naturligt, at han sjelf ville se oph höra hvarför man glömt honom.

Diego. Ack Pietro! — om hans lif år dig kärt, så vänd strax om igen til Santa Bella, och be honom för Guds skull skynda sig til-ba.ka öfver gränsen. Så snart man uptäcker honom i landet , är han förlorad.

Pie tro. Et sådant förfarande mot en sådan herre som min .— det vore ju en himmelsskriande synd ! —

Diego. Du kan inte föreställa dig i hvilken förskräcklig onåd han fallit;

Pie tro. Då ha säkert elaka människjor syärtat honom hos vår gode Furste.-

Di ego. Det Kr vid lifsstraff förbuelit, »t brefväxla med Signor Camillc , eller at eljest stå i någon gemenskap med honom.Pietro. Det är oförsvarligt at så hand-tera honom!

Di ego. Alla hans bref ha oupbrutne blif-vit upbrände af skarprättaren.

Pie tro. Oerhördt! .—

Diego. Om jag inte gått ur hans tjenst, hade jag blifvit landsförvist och kanske fått lof at svälta ihjäl.

Pie tro. Ja, men det var gement gjort af dig! Häldre ville jag tigga med en sådan herre, än öfverge honom i olyckan — Var då vägen igensnögad mellan dig och Frankrike?

Di eg o. Ja, om det intet varit längre än til Santa Bella! — Men hungren gör ondt, min kära Pietro! Om inte en ädelmodig herre förbarmat sig öfver mig, vore jag nu rent af cn tiggare.,.

Pietro. Man förbarmar sig öfver dig —. men ingen har medlidande med min olycklige herre !

Di eg o. At sätta sit lif på spel för en annan — ja, kära du, man hör inte stort af en sådan vänskap nu för tiden, då den enas fall är den andras lycka.

Pietro. Inte en gång Signor Flavio?........

Di eg o. Signor Flavio! — Det är inte alt guld, som glimmar!

Pietro. Och Signora Laura..........?

Di ego. Skulle bry sig om en älskare, som fallit i onåd ? Då förstodo Signor Flavio altför illa konsten at trösta henne.Pie tro. Så är då min goda herre förrådd och såld af hela veriden! — Hvad be-f- skyller man då honom före ?

Diego. För — Gud vet alt! — trolöshet — förräderi! —

: Pie tro. Den villfarelsen, hoppas jag,

[t skall snart försvinna! (Han visar honörn et bref-

f aket) HUr har jag bevis , som skola vederlägga

alla hans anklagare. ft

„ Di ego. Och du ville våga dig til sjelfva

j Fursten? —

Pie tro. Til honom sjelf — i detta Ö» gonblick! —

Diego. Min basta Pietro! Om du inte ’ är galen, så följer du hädre mit råd, och gör

^ din herre genast sällskap tilbaka ur landet.

Signor Camillo är välkommen vid alla hof _______

Pie tro. Det är han, och det var han! Men han var döf för alla böner och löften, och endast tilgifven sit fädernesland och sin Furste — Och nu — är detta belöningen! . . . . Men hvarföre Varnade oss ingen på Santa Bella för desse tilställningär ?

D i e g o. (något förlägen) Ingen , Pietro ?_,

Pietro. Ingen christen själ! ________ Alla

niänniskjor blefvo utom sig af glädje öfver vår återkomst — liksom en far kommit hem til sina barn.

Diego. Då lär det inte vara någon bekant där?

Pietro. Det begriper jag inte. Om hans feref blifvit upbrände af skarprättaren, och om C 3 detdet 'är förbudit at på minsta sätt ha göra med honom, så måtte hans olycka vara bekant öf. ver hela landet.

Di eg o. Ja, ja, Pietro, du har rätt —.

det kan väl inte slå fclt — men — det där folket lär också vara köpt af Signor Camilios

ovänner ___ Tro mig, det var bara en förstäld

glädje, för at göra honom så mycket mera säker. Innan man vet ordet af, så är SignQr Camillo i sina förföljares händer.

Pietro. Det går väl inte så fort heller, om det ännu fins någon rättvisa i landet — Jag skall rädda min herres ära, eller dela hans olyckliga öde!

D i e g o. Betänk hvad du gör, Pietro! Man skali förklara dig ohörd för hans spion, och utan nåd och barmhärtighet dömma dig från lifvet.

Pietro. Må göra då! — Om min herre iir olycklig, så har jag ingenting at lefva efter mera — Skulle det roa Fursten, at skaffa mina grå hår några dar förr under jorden .—. rätt gärna! — Signor Camillo har hundra gånger fortjent, at jag köper hans ära och välfärd med den droppa blod, som ännu flyter i mina gamla ådror. Vil man inte höra mig, så skola hans bref tala.

Di ego. Förgäfves, Pietro! De få samma öde som de förra.

Pietro. Det vore barbariskt. Så kan det omöjligen gå til bland människjor ! .— Kan hända jag ändå mot din förmodan lyckas at ofrer-mej

öf.

dä(

illo,

täld

sä.

än»

Jer,

ms

on,

dis

rrt

ter

na

itt

;er

ed

ila

ns

na

19

il

vertyga Farsten om min herres oskuld. — Jag har en god sak; Gud är på min sida — Diego! — jag vil och jag måste riktigt öfverlemna mina bref. (Går)

Diego. (i största forvirring. Efter nå-gön kört pause) Pietro! —

P i e t r o. (stannar och ser sig em)

D i e g o, Jag skämmes, at du skall vara bättre än jag. Dit mod upmuntrar mit. Lät mig dela faran med dig. Lät oss bägge tänka på vår goda herres räddning!

Pietro.' (kommer tslbaka) Se det är ärligt, Diego! — Hvad vil du då göra? —

Diego. Försigtighet är här det nödvändigaste.]ag har redan berättat dig, at jag, så väl som andra, måst afsäga mig all gemenskap med Signor Camillo. Mig kan man således inte sa lätt misstänka. Men skulle man få minsta nys om, at du är här, så kan du lita på, at man lurar op dig. Det vore då rådligast, tror jag, at låta mig öfverlämna dina bref.

Pie tro. Nej Diego! Jag har befallning at inte lemna dem ur mina händer åt någon annan, än dem de tilhöra. Och du vet, jag går aldrig en hårsmån därifrån.

Diego. Men kom ihog, at vår Signor inte visste huru det stod til har, då han gaf dig denna befallning.

Pie tro. Diego! Diego! — denna hastiga tjenstfärdighet, efter alt hvad du förut sagt, forekommer mig lite betänklig.Diego. Om du tror det, sä skall du gärna få öfverlämna dina bref sjelf. Men för at öfvertyga dig om, at du gör mig orätt, skall jag ge dig et annat forslag.

Pie tro. Och riet är? —

Diego. Efter Signor Camillos bortresa bor jag, som du vet, här utanför sta'n hos Furstens Trädgårdsmästare. Så snart du kommer inom stadsporten , skulle man straxt känna dig, och arrestera dig. Det vore således säkrast, at du så länge uppehölle dig hemma hos mig , tils jag hunnit underrätta någon — hvem du behagar — om din hitkømst, och du fått tala med honom , och rådgöra om bästa sättet at uträtta dit ärende. Hvad menar du? .—.

Pie tro. Ja det, tror jag, ginge an.

Diego. Ser du? Kan du ännu misstänka mig ?

Pie tro. Nog, Pietro! Ärligheten behöf-ver inte långa försäkringar. (De gå)

TREDJETREDJE AKTEN.

FÖRSTA SCENEN.

Diego. (Allena)

(Han hömmer ängsligt springande och ser sig ofvcralt ömkring') Ännu inte här? .— Hvad l7an dröjer han nu efter? (han springer ät ena sidan mellan trädeii) Signor! (kommer tilbaka), Nej, han hörs inte til! — .— Jag står liksom på nålar, innan jag hinner tilbaka tilPietro! — Den olycksfogeln! .—. Signor Diego var ännu inte mogen — han hade så när kommit dödfödd hit til verlden —. Men denna gången har jag visat hvad jag kan. Signor Borgia må nu göra resten! .— Hvad kan nu uppehålla honom så länge? — Han ville ju vara här förr än jag.

ANDRA SCENEN.

Borgia. Diego.

Borgia. (med oro i ansigtet) Diego ! —

D i e g o. Ack Signor, jag väntar med smärta! __

Borgia. Hur står det tit? ____ har kuren

Verkat ? _.Diego, Förträffligt! — Då jag gick bort, sof han så godt, at jag utan fara kunnat lossa ct kanonskott vid örat på honom. Men jag är iindå rädd före, at han vaknar, innan han bör.

Borg i a. Har du gett honörn hela portionen ?

Diego. Altihop, Signor!

Borgia. Så sofver han tre timmar — Brefven Diego!

Diego. (ger dem ät honom') I-Iär, Signor!

Borgia. (i det han tar emot dem) Välkomne , mine vänner !

Diego. Får jag vara så näsvis, och titta lite i edra kort Signor ? .— Hvad tänker nu Signor göra med de där vännerna? .—.

Borgia. Byta bort dem för andra.

Diego. Men är det inte för mycke vå-gadt, Signor? skulle inte stylen förråda skälmstycket? —

Borgia. Det kommer an på et försök. Alt sen Camillos första bref kom i mina händer, har jag öfvat mig i hans styl, och i dag vil jag sätta min skicklighet på prof.

Diego. Vore det inte säkrare, at skicka Pietro til sina fäder, och bränna op bref-paqvetet ?

Borgia. Nej Diego! Pietros död är öf-verftödig, bara du sörjt före, at han är döcl så länge vi behöfva. — I

brefpaqvetet torde

vara åtskilligt, som kan komma mig til pass----

Ca-Camillo måste falla genom sig sjelf! Om han med tiden skulle våga visa sig igen, hvad skall han inv.ända mot sin egen hand och sit sigill? —

Di eg o. Det Kr sant, Ni ser mycke län. gre än jag, Signor! — Och det var dumt af mig, at vilja ge Er mina råd —

Borgi a. De vitna om din välmening, Diego! fast jag denna gången inte kan följa

dem. .__. Gå nu på din post! Spionera i alla an-

sigten ! ._. Lät ingens mine undfalla dig , som

kunde förråda, at man har hum om Pietros återkomst! Uptäcker du någon ting — eller, har du först gjort dig säker om allas okunnighet; så skynda dig hem til mig. Brefven skola vara färdige, när du kommer, så at du genast kan få aflemna dem — Se så, farväl, Diego! — ([Biego går).

TREDJE SCENEN.

Borgia. (Allena)

Diego är en bra karl! aldrig kunde jag råka på en bättre handtlangare — Tänk om de här lapparne kommit i vederbörandes händer! Hela mit verk hade varit förstört, och min lycka gjord, — kanske högre op än jag önskade — (Han ser sig om) Medan jag väntar på Bastardos återkomst, kan jag roa mig med den här leäuren. Jag är rätt nyfiken at se livad min gynnare skrifver. (Han öpnar pa-

qvctetqvetet och finner trenne hr ef) Til Fursten (stoppar det hös sig) Til Signora Aibano (äfvenså) Och här — til Flavio — skönt! (opnar det och läser) ”Är det möjligt, at inan aldeles glömt 55 mig ? Är Flavio ännu min vän? Eller har det ” lyckats den nedrige Borgia at röfva mig hans ”hjerta? .— Jag är på Santa Bella.” (Bestört) Så är det ändå sant, olycklige? (Läser ännu, en gångi liksöm det förekom honörn otroligt) 5? På ”.Santa Bella” — ”Jag hoppas, at min Furste 55 och min vän skola förlåta mig det steg jag ” måst taga, för at återvinna mit lugn .—. Emot ” aftonen kommer jag, om det är möjligt, in-”cognito til sta’n , för at hos dig inhämta up-” lysning om mit öde .— ach så länge önskade ”jag, at du ej för någon yppade min åter-31 komst — Din vän Camillo” .— Emot aftonen .— i åe dödas rike eller i fängelset! ________

(Pause. Han synes fördjupad i en öfverläggning med sig sjelf ^ hvarunder han mycket ajbrutet säger följande) Tre vägar - - - osäkert - - -blott til hälften tilfredsställd - - . Det vore - - -(släpar dessa sista ord med en häftig och vild glädje) Ja, Borgia! - - - Så störtas de bägge ! —. Camillo och Flavio ! - - - Detta bref kan få komma i Fiavios händer nästan så som det är - - - Det var dumt, at jag skickade Bastardo efter en eländig dräng, som nu mera inte kan skada mig. — Ah ! Bastardo ! ____,

E^ERDEFJERDE SCENEN.

Borgia. Bastardo (framkommer hastigt mellan träden, och torkar svetten frän pannan.)

Borgia. Redan här. Bastardo? —

Bastard o. Det finns ingen ryttare pä halfannan mil härifrån. Man måste ha ljugit för Er, Signor? —

Borgia. .Lät honom rida så långt vägen räcker! Du kommer i Grefvens tid tilbaka.

Bastard o. Så mycket bättre!

Borgia. Känner du Camillo?

Bastard o. Ja, Signor!

Borgia. Här är en hel börs för et skott krut! ___ Luru op honom där borta i småsko-

gen på gångstigen från Santa Bella, och så snart du får ögat på honom ....

B as t ar do. Jag förstår — han är redan så godt som död, Signor! —.

FEMTE SCENEN.

Borgia. (Allena)

Han har sjelf fällt sin dom! _ Hvarföre

understår han sig at komma tilbaka utan Furstenestens och mit tilstånd? — Han hade väl aldrig fått någotdera , det är sant, — ty hans lands-flygt var högst oundviklig för min plan — Men just därföre sätter han mig nu sjelf i nödvändighet , at skicka honom i en evig landsflygt! (Han vil gå} men blir på afstand varse Laura) Ha! Laura! . —. (står en liten stund något eftertänksam') Jag kunde väl spara detta lilla knepet tils vidare — men — ja jag måste på alla sidor bestorma hennes hjerta;

SJETTE SCENEN.

Borgia. Laura, Clara, (komma bägge från Slottsidan, och spatsera i fonden tätt utmed träden öjver Theatern.)

Laura. (synes tankfull, 6ch vänder sig Hastigt til Clara) Hvad menar du Giraldo kan återföra för tidningar, Clara? (Hon blir varse Borgia och vil undvika honom)

Borgia. (går til henne) Den annalkande mindre behagliga årstidens melancholie öfver-ensstämmer utan tvifvel altför mycket med er närvarande sinnesförfattning, Signora, och lif-var i ert hjerta alla smärtande intryck. Skulle Ni inte häldre i kretsen af edra vänner och hofvets lustbarheter söka någon förströelse, än nära er saknad genom en beständig enslighet? De äga väl inte hvad Ni önskar —- det är sant — men Ni borde åtminstone ej glömma,

atat Camillo förtjenar at återfinna sin sköna Laura.

Laura. Om han älskar mig, så är jag för hans hjerta altid lika skön.

Borgia. Ni har rätt — den skönhet som gör Laura älskvärd, kan visst aldrig uphöra, förr än med Laura. Men äfv.en den tilfälliga skönheten, Signora, fängslar och förtjusar. Vore det då ej grymt, at med upsåt förstöra denna ömtåliga blomma?

Clara. Hör inte Signora nu, at hela verl-den håller med mig ?

Laura, (til Clara) Enfaldiga flicka! kan du så litet skitja smicker från sanning? ___

Borgia. Smicker? Ni gör mig orätt, Signora! — jag dömer min vän efter mig sjelf. Om jag älskade et lika dygdigt, et lika ömt, et lika fullkomligt fruntimmer, med et ord, en annan Laura — och jag någon tid lefvat skiljd från henne — hennes bild skulle naturligtvis följa mig öfveraltj.så skön som jag lämnade henne. Jag återkommer, flyger i hennes armar, och finner — hennes behag mindre liftiga —

Laura. Så sfkulle Ni med köld och många complimenter säga. henne, at hon inte mera vore skön nog.

Borgia. Ingenting mindre, Signora! .________

Genom tusende andra fullkomlrgheter skulle hon för mig vara lika älskvärd; men jag kan därföre inte neka, at det öfverraskande i denna

up~uptäckt skulle i första ögonblicket sätta mig i någon förvirring. —. Jag vil inte härmed säga, at man redan kan märka någon förändring hos Er, Signora. Ni är i alt et under, och Er skönhet trotsar sjelfva den tärande saknaden. Men tiden och bekymren äro tyranner. Och äfven för denna lilla flygtiga förvirring önskade jag, at Ni ville förskona min vän vid hans återkomst.

Laura. Kommer denna önskan från er t hjerta, Signor?

B or g i a. Er fråga smärtar mig, Signora ! Camillos lycka är min egen .—. och det är blott genom Laura han kan vara lycklig.

Laura. (Ilar under alt detta fästat en o. rörlig blick på Bargia) Men ert öga vederlägger er tunga.

Borgia. Så måste mina handlingar vederlägga mit öga .—. at Camillo måtte evigt tiI-höra sin Laura, .—. luiru uprigtigt jag önskar detta —- därom skall et enda litet bevis öf-vertyga Er. —

Laura. Et bevis? af Er ? —

Borgia. Ni känner min syster. Hennes älskare säga alla, at hon är vacker __ men hon sätter blott sin ära i eröfringar. Camillo—. förskräcks inte, Signora; tör hända han då inte kände Er — Camillo var .— hvad så många andra voro. Hans bild, som jag funnit hos henne — och hennes egen bekännelse, som följde på mina förebråelser — ha öfvertygat mig därom. Och denna bild har jag nu det

no«nöjet at öfverlämna i dens händer, som den ensam bör tilhöra. ('Han ger henne porträtet')

Laura. (tar emot det, betraktar det, Och förråder på en gång bestörtning, harm och en djup smärta) Hans bild! (hon visar den åt Clara. I en mera klagande ton) Clara!

Clara. Ja verkligen! — och mycke dyrbart infattad.

Borg ia. Är jag nu er vän? —

Laura. En grym vän, om Ni är det?—r

B or g i a. (med en fin irönie) Kan et sådant lappri smärta Er,Signora, då är kärleken ganska egennyttig — Et litet flygtigt galanteris af en yngling bör i ert hjerta ej kunna skada en så öm älskare. Det bör vara Er ganska lätt at förlåta honom. (Han gär. Hans ansigte för-råder en arg glädje.)

SJUNDE SCENEN.

Laura. Clara.

Laura, (med den häftigaste smärta) Oå , nedrige! Din lömska obarmhärtiga själ förråder sig! __

Clara. Ni ser falskhet och förföljelse, Signora, där jag finner bara upriktighet och vänskap.

Laura. Hörde du då inte nidingens ton ?

i

Cl a-

DCl aira. Tvärtom, Signora! — Det var blott en väns ton jag hörde.

Laura. Så är du antingen inycke enfaldig eller inycke elak.

Clara. Det förra , Signora , om någotdera skall vara —

Laura, (betraktar pärträtet nied en sorg* sen och Orörlig blick)

Clara. Det är och bljr Signor Camillo, så mycket Signora Albano också önskade en förvandling.

Laura. Den förrädaren'. Så måste han träffa mig, om han rätt skulle få njjata min smärta.

Clara. Talar Signora om Signor Borgia?

Laura. Då jag talar om en förrädare, huru kan du fräga?

Clara. Jag trodde den titeln tilhörde tn£d mera rätt en annan Signor.

Laura. Camillo är brottslig, det ä-r sant; men vet du hvilka konstgrepp den ännu brottsligare Beatrice användt at bedra honom ?

Clara. Det är mig väl inte bekant; mftn at det har lyckats henne fullkomligt, därpå har Signora beviset i händerna.

Laura. Den trolöse!

Clara. Nu undrar jag aldeles inte på, ni han tiger. Signora Beatrice vet utan tvifvel riitt väl hur ban mår pch hvar han vistas .—

L a u-? Laur a. (med cn förebrående blick) Clara!____-

Clara. Signora!

Laura. För så elak har jag inte hat-lit dig.

Clara, Jag elak och Signor Borgia en förrädare! .— Riktigt! — Signor Camillo har ingenting gjort, bara vi bägge!,—.

Laura. Intet ord mer härom! —’

Clara. Om jag också skall förlora er vänskap, Signora, så måste jag tala .— Det är mig för mycket smärtande, at höra den ädelmodiga men bedragna Signora Albano oförrätta alla andra, för en man med alla kännetecken af et oädelt hjerta. Er kärlék är blind , Signora. Ert hjerta är en bestucken domare; eljest vore det Er omöjligt at se förräderi och nedrighet i den oegennyttigaste tilgifvenhet. Om Signor Camillo är en eröfring, som gör et fruntimmer ära — hvilken upoffrande vänskap af Signor Borgia, at han, för Signora Albano, vägrar sin egen syster denna lycka! — Om det är förräderi, hvad Kr då adelmod? —.

Laura. Du bländas af en lysande last! — Vet at Borgia brinner af en nedrig böjelse, och Laura är dess föremål. Genom detta til-gjorda ädelmod vil han bana sig väg til mit hjerta; min förolämpade kärlek skall småningom förvandla sig i hat, och detta hat väcka den första gnista af tilgifvenhet för honom. Se, kortsynta, det är den dygd, som du så mycket beundrar.

D 2,

Cl a-Clara. Och hos Signora är det blott kärleken som talar. Ert bjerta är så fullt däraf, at ingen annan känsla kan intränga där. Men därföre borde det åtminstone inte vara o-rättvist.

Laura. Hvad kallar du orättvist? At jag inte är så lättrogen som du?

Clara. Tvärtom, Signora! .— at. Ni är för lättrogen mot ert. hjerta — Ni tviflar väl också at detta är Signor Camillos bild?

Laura. (uplyfter långsamt handen, hvari hon håller porträtet, och betraktar det ater') Om jag kunde tvifla! — men — det Sr han ! —

Clara. Och han har begått en trolöshet, •som ingen annan skulle förlåta honom.

Laura. Hvad skulle jag inte förlåta Ca-millo , om jag kunde återvinna honom?

Clara. Är det Signora Albanos språk? __ Clara, hvars stånd Kr så vida under hennes, kunde omöjligen tänka så . — äfven om sjelfva Signor Camillo varit hennes älskare.

Laura. Clara, du har aldrig älskat.

Clara. Så skulle jag aldrig kunna älska, at jag glömde hvad jag är skyldig mig sjelf. Den ädelmodige vän , som i den oskyldigaste afsigt uptäckte mig min älskares otrohet, och sjelf vid en sådan uptäckt äfven bad om tilgift för honom, kunde ej undgå at röra mig. Jag skulle ej kunna neka honom det företräde, Jivartil min första älskare gjort sig ovärdig.

3aäJag skulle lära honom älska, oeh i belöningen af hans kärlek hämna mig på den trolöse.

Laura. Clara, denna ton misshagar mig pä det högsta.

Clara. Om min ton är for fri, sä är det et fel af min varma tilgifvenhet för Signora — Signor Camillo är nu en gäng förlorad, och jag ville blott försöka , om det ej vore möjligt at ersätta denna förlust.

Laura. Kanske ännu ej förlorad. Han skall snart uptäcka den trolösa, och äter fly i mina armar.

Clara. Glömmer Ni dä äter pä en gång alt? _

Laura. Och om det verkligen så vore—. om min olycka vore fullkomnad — Hvilken tanke! - - . LL.it ersättning

vore grufligare än min förlust.

Clara. Skulle då alla andra damer vid hofvet ha en så elak smak ? — Jag hör öfver-alt, at Signor Borgia gör täta eröfringar —. Linnér Signora honom aldeles inte vacker ? TJpriktigt ? —

Laura. Til och med skön om du vil _________

men som en präktig graf, för hvilken man ryser, när man kastar en blick dit in ___ Ser du

honom nånsin le, om ej öfver en annans o-lycka ?

Clara. Det är sant, han är inte någon nng, altid leende och smickrande älskare, som ©uphörligen läspar om förtjusningar5 han är D 3 stad-stadgad Och alfvärsäm; men därföre inte min-dre öm. Sjelfva hans alfvar har något intagande , blandadt med en vi.ss höghet.

Laura. Förskona mig at höra et ord mera om honom! Camillo, den otrogne Camiilo är mig tusen gångor mera värd.

Clara. Men Signora, om ingen Signor Camillo vore til?

Laura. Sa vore jag fri3/och skulle evigt blifva det —

Clara. Väl- Signora! Han är ju i sanning inte mera til för Er. Hans otrohet åter-, ger Er både hjerta och frihet.

Laura. Ack Clara! du är en flicka, och känner ej bättre en flickas frihet. När du af-hrutit en blomma, befall henne, om du kan, st åter växa på sin stjelke!

ÅTTONDE SCENEN.

Fiavio. De Förre.

Flavio. Jag söker Er öfveralt, Signora.

Laura. Mig Signor? — Ni tycks ha något vigtigt at säga mig. Men om edra nyheter eka min smätta, så förskona mig!_

Flavio. Man vil ha sett Pietro här.

Laura. Har Ni breF? _____

Flavio. Nej, Signora!

L a u-Laura. Naturligt! äfven *in vän masta den trolöse glömma ! _

Fl a vi o. (bestört) Ni fordommer med en

‘Säkerhet, Signora, som förskräcker mig.

Cl ara. JaSignor! vi ha vackra nyheter! _

Laura. (med en förebrående blick och-fen) Clara!

Fl a vio. Nyheter, som inte jag bör veta, Signora ?

Laura. (med affekterad köld) Beklagade Ni Er inte för en stund sen, Signor, at Ni inte ägde någon åminnelse af Camillo ?

Flavio. Jo, Signora—.

Laura. Se här! — (Hon täcker honom

Camillas forträt)

Flavio. (betraktar det i Lauras hand) Hans bild? — och den kunde Laura upotfra åt mig?

Laura. Kanske lättare , än Beatrice kunde upoffra den åt Laura!

Flavio. (i högsta bestörtning) Beatrice?____

Laura, (räcker hänont forträtet ännu en, gång) Emottag denna bild, Signor! Ni skall därvid påminna Er en man, som tycktes vara

skapad för vänskapen och kärleken _____ (med en

suck) och var det icke! ___

Flavio. (skjuter hennes hand sakta til-haka med tn klagande ten) Så lär mig häldreglömma honom! — Af hvem fick Ni detta port-rät, Signora?

Laura. Af Borgia ! —

Fiavio. Alt genom honom! — Nej Signora! lät oss ej fördömma utan visshet. Jag vil med fördubblad ifver låta upsöka Pietro. Han tycks undvika oss — men om han verkligen är här, skola vi snart ertappa honom.

NIONDS SCENEN.

Diego. De Förre.

Di ego. (fned ct Irefpaket i handen) Frå® Signor Camilio.

Fiavio. Til mig ? D i e g o. Efter utanskriften. Fiavio. (tar embt paketef) Genom hvem? D i e g o. Genom Pietro. Fiavio. Hvar är han?' D i e g o. Hemma hos mig. Fiavio. 9 Hvarföre kommer han inte D i e g o. Han var så trött af resan, Sig-

nor; han somnade, innan han knapt fick säga mig, at han hade detta paket med sig — och efter jag trodde at det var lika mycke hvem som bar fram det, så ..... .Jag måste tala med honom.

F1 a v i o.

{piego går)

TIONDE SCENEN.

De Förre, utom Diego.

Fla vi o. Signora! — Ni bäfvar? Hvad lia vi nu mera at frukta? (Han opnar paketet)

Detta är til Fursten — ”Til Signora” —------

(ger henne brefvet med cn glad ifver, utan at lusa vidare) Til Er, Signora! — Bryt! — läs! —

Laura. (läser utanskriften — blir utäm

sig, och kastar brefvet tilbaka ät Flavio) Himmel! hvad har jag sett? — (Hon försvinner, Clara följer henne)

Flavio. (tar öp det, och läser med bestörtning och darrande röst) ”Til Signora Beatrice detta Clara” — -O Gud! (Han ser sig förvirrad Om efter Laura) Signora! (Hastar efter henne) —FJERDE AKTEN.

FÖKSTA SCENEN.

Fursten. Borgia.

(Fursten följes af en löpare, som på Borgias

vink stannar i fonden.')

Tur s ten. Har Ni läst med hvilken köld?

Borgia. (drar på axlarne och affeffierar någon orä)

Furs ten. Hvar är hans fordna si varma tilgifvenhet för mig ?

Borgia. (som förut) At säga sanningen ....

Fursten. Sanningen — unnar man ingen mera- sällan än en Furste!

Borgia. (visar en ökad oro)

Fursten. (betraktar honom upmarksamt) Ni är bestört ?

Borgia. (med tilgjordt tvång at synas lugnare) Nådigste Furste! - - -

Fursten. Ert ansigte vil inte lyda Er — Skulle Ni väl känna Er träffad ?

Borgia. Sanningen är aldrig i större fara, än när den råkar i strid med vänskapen.

Fursten. Men den bör likväl segra of-

ver alt —

Bor-B or g i a* (i en tilgjord strid med sig sjelf) Välan Nådigste Furste........

Fursten. Tala!

Borgi a. Men förut — Nåd och förlåtelse för dem ! —

Fursten. För hvilka? (förundrad)

Bor gi a. För mina vänner! ....

Fursten. (med hetta) Tala!

B o rg i a. Utan at......

Fursten. Vid min Onåd, tala!

Borgia. Min Furste befaller,—jag måste lyda __ Någon misstanke til. förräderi.....

Fursten. Af hvem?

Borgia. Af Camillo — och Flavio .—

Fursten. ('bestört och hotande) Borgia! —

Borgia. Endast någon misstanke, nådigste Furste — och, som jag hoppas, ej skall bekräfta sig. Imedlerlid, då sanningen ostridigt bör segra öfver alt, kan jag. ej dölja hvad som händelsevis blifvit mig bekant.

Fursten. Och hvad är det?

Borgia. Camillos kammartjenare har forrådt någon hemlighet, som ej kunde undgå at förekomma mig lite besynnerlig, då jag hörd» talas därom. Och härtil kommer äfven et bref-til Bastani, som fallit i mina händer _

Fursten. Til Öfversten vid lifvakten?6o

B of g i a. Ja, Ers Höghet! — (lian tar fram et bref) Jag kan inte påminna mig, at Signor Camilio och Öfversten eljest som vänner vanligtvis umgåtts med hvarann, därföre har jag någon anledning at förmoda detta bref innehålla något , som angår däras gemensamma interesse.

Fursten. Bryt! —

Borg i a. (öpnar och läser) ”Signor! — ” Omkring midnatten träffar Ni mig hos Signor ”Flavio. Innan morgonen skola vi ej mer vara ” hvad vi äro. Til utförande af vår plan föredras endast tystnad och mod. Camilio. ”Santa Bella d............”

Fursten, (rycker brefvet ur hans händer, tcli läser sjelf).......Förräderi, Borgia! —

Borgi a. Jag är i yttersta bestörtning!

Fursten. Ser Ni förrädaren? .—. (visar Jionöm det bref han fått från Camilio) Här skrif-ver han; på Fransyska gränsen — och här: (ser ännu en gång på det andra brefvet') ”Santa Bella”! _

Borgia. Det är grufligt! —

Fursten. Och Flavio?..............

Borgia. Otroligt!

Fursten. Otacksamme ! för mit förtroende

och all min faderliga omsorg för ert väl _______

viljen j förkrossa mig! __

Borgia. Huru kan så mycken nåd förleda til trolöshet?

F ti r.Fursten. Jag har slösat den på ovärdige , men de skola också känna min hämnd !

B or gi a. Jag ser hela fasan af deras brott, men ändå — kan jag ej hindra mit hjerta at beklaga dem —

Fursten. Nej Borgia! förrädare förtjena ej medlidande — Och Ni — min vän — min räddare __ Ni skulle vara hvad de äro?

Borgia. Den som är i stånd at bryta ed och tro mot en så nådig Furste, lumi kan den skona en vän, hvars trohet han vet vara i vägen för sin ärelystnad?

Fursten. Jag liar misskänt Er .—. men Ni har öpnat mig ögonen — och ännu kan Er Furste belöna Er.

Borgia. At se min Furste öfvertygad om min trohet, är den enda belöning jag önskar; men det smärtar mig, at. denna öfver-tygelse skall förenas med deras undergang, som jag var så van at kalla mina vänner! _

Fursten. Hvad de likväl aldrig voro !—. Vi måste i detta ögonblick väpna oss mot deras försåt! Ert råd, Borgia! —

Borgia. Min Furste! så mycken nåd kommer mig at rodna.

Fursten. Borgia! det är först nu, jag känner Ert värde — Ert råd !___

Bor-gia. Så snart man märker sig vara uptäckt, öfverlägger man utan tvifvel om hvar-jehanda förklaringar. Det torde därföre, tycker jag, vara nödvändigt at förekomma detta,

ochoch at Ers Höghet, för at fullkomligt förvissa sig om sanningen, genast låter kalla til sig Fiavio. Camillos bref til honom innehåller kanske någon vidare stadfästeise af hvad vi redan sett. Det oväntade af en befallning , at Viså detta bref, skulle göra honom stum och oförmögen , at på stället upfinr.a undflygter — Om jag inte bedrar mig , var det han jag nyss såg i grottan med Signora Albano. Ers Höghet behöfver blott befalla.........

Fursten. Lät honom straxt komma! —.

Borg i a. (til löparen) Signor Fiavio. (Löparen går) —

Fursten. Huru mycken tacksägelse ära Vi ej skyldige Försynen , som låtit oss uptäcka denna fara!

Borg ia. Den vakar altid öfver goda Furstars dyrbara lif! (En kört patse)

ANDRA SCENEN.

De Förre. Flavio. Laura (stannar på något afstånd.)

Fursten. (til Fiavio med hetta) Hvad skrifvér Camillo? _

Fiavio. Ingenting af betydenhet, Ers Höghet.

Fursten. Hvar uppehåller han sig? —.

F l a-Flavio. (förvirrad) Skulle han kunnat glömma at underrätta Ers Höghet därom?

Fursten. Jag vil höra det af Er.

Flavio. (högst förvirrad") Af mig, nådigste Furste? —

Fursten. (med ökad hetta) Af Er f _______

(Pause. Flaviö är i en stum bestörtning) Ha! denna stumhet förråder förrädaren! — Bort från min åsyn ! —

Flavio. (utom sig) Rättvisa, nådigste Furste ! (vänder sig med en sorgsen blick til Laura, och går)

Fursten, (til Borgia) Det är sanning, Borgia ! — Kom ! —

Borgia. Ers Höghet glömde................

Fursten. Ropa honom tilbaka! _____ (Bor-

gia hämtar Flavio tilbaka. Til Flavio) Visa Er värd den rättvisa Ni begär! — Ert bref från Camillo! —

Flavio. (ger "honom brefvet) Här nådigste Furste !

Fursten. Och Ni bäfvar inte?

Flavio. Et godt samvete behöfver aldrig bäfva.

Fursten. Hvarföre ville Ni då dölja Ca-jnillos hemkomst ? _

Flavio. Af vänskap för Camillo.

Furst e_n. Af vänskap för en förrädare ?_„Flavio. Om min Furste finner mig brottslig, så underkastar jag mig villigt, alt hvad dess förolämpade Majestät kan öfver mig be» sluta men jag känner ingen förrädare.

Fursten. Fliiru trotsande! —

Flavio. Ej trotsande, -— endast lugn i kähsian af min oskuld — Om Ers Höghet täcktes hafva den nåden at läsa! —

Fursten. ja, det vil jag! — (Läser, Lanse) jag finner alt bekräftadt, hvad jag förut vet —. hvad jag redan läst i ert ansigte, i et förvirring och tystnad.

Flavio. Hvar före har man då anklagat

mig? och hvarföre anklagar mig detta bref?

Fursten. Har Ni redan glömt dess in-nehåll ?

Flavio. Jag har åtminstone ej funnit en bokstaf däruti , som gör min vän til förrädare och mig til hans medbrottsling mot den bästa Furste. Camiilo berättar mig biott, at han är på Santa Bella, cch ber mig .— jag vet ännu i denna stund ej hvarföre — at några timmar förtiga hans återkomst.

Fursten. Om ej detta är nog, så läs här! (ger honörn brefvet til Bastani. Flavi• läser)

Flavio. livad har jag läst? —

Fursten. Och nu — gå och vänta er värdige vän, och öfverlägg väl ert gemensamma verk! —

Fl a.F la vi o. (ger brefvet tilbala ät Fursten') Fäderneslandets och dess beskyddares fiende kan ej vara min vän. Om Camillo är det , så. afsvär jag för evigt hans vänskap, här, inför himlens och min Furstes ögon, så är jag sjelf från detta ögonblick hans fiende —. Och skulle min gode Furste ännu hysa det minsta tvifvel 5 så öfverlämnar jag mig här som dess fånge.

Fursten, (vänder sig til Börgia med nöjd-het i sit ansigte) Han är oskyldig! —

Borgi a. (med tvång) Det vore mig obe? skrifligen kärt. ._

Fursten. (til Flavio) Min vän! jag har förolämpat Er, jag rodnar öfver mit förhastande, men ej at erkänna det — Och jagskall

bjuda til at förtjena Er tilgift __ Men lät oss

nu tänka på vår gemensamma säkerhet (til Bår-gia) Lät genast arrestera Bastani och kammar-tjenaren , och

fördubbla vakterne _ med strängaste befallning, at anhålla alla kommand.e, tiis man gripit förrädaren — (Börgia går)

TREDJE SCENEN.

Fursten. Flavio. Laura.

Flavio. (Synes under denna Scene förlorad, i mörka betraktelser)

Fursten. Ni hade rätt, Flavio! ”Et godt samvete behöfver aldrig bäfva! ” Men i det E ögon-ögonblick en Furste ser sig förrådd af en Ca-millo, tror han sig omgifven af bara förrädare.

Laura. (har under hela den förra Scenen gifvit tilhänna sin bestörtning ocli smärta, ach utbrister här i en djup suck) Camillo! ____

Fursten, (hör det, och vänder sig om til henne') Signora Albano! (fattar hennes hand) Camillo suckar Ni? — Camillo — fordom mit hopp — nu min afsky! — Ack Flavio! huru rysligt finner man ej brottet, när man ser det utprässa dygdens tårar! (til Laura) Gråt ej, Signora! Tacka snarare ert öde, som lärde Er känna hans låga själ, innan ouplösliga band fastade Er vid honom ! —. En yngling i ålder och en gubbe i ondska! —

Laura. O Camillo! — Jag känner at rättvisans svärd, som kanske snart med dit blod måste utplåna dina brott, äfven skall drabba mig! —

Fursten. Nej Signora! Förakta och glöm en Niding, som aldrig älskade Er, som aldrig var värd at af Er älskas. Lef, för at göra en värdigare lycklig, och var ännu länge vårt hofs prydnad ! .—

Laura. Ack min Furste! Lyckan lof-vade mig mycket, för at kunna beröfva mig dess mer. Utan far, utan mor, utan vänner, fattig och öfvergifven, återfann jag alt i Camillo — Men nu, tusende gånger olyckligare än jag var, hvem skulle jag kunna göra lycklig? — Hvilken tilflygt återstår för en varelset-else utan lugn och hopp — om ej fyra ensliga murar? —

Fursten. Denna misströstans fantasie är naturlig i er första smärta; men den skall aldrig gå i fullbordan. Signora Albano måste bli lycklig — Ni var hans älskarinna; jag hans vän -— At se mig ryckt ur denna dröm, förkrossar mit hjerta, så väl som Ert. Men en dröm bör ej längre blända oss, än tils vi vaknat — och Signora Albano var ej skapad för en förrädare. Besinna, at han aldrig egdé någon rätt til våra hjertan. Men huru förförisk var ej den trolöse! Och med hvilken finhet förstod han ej at väcka vårt misstroende mot den redlige! Borgia måste vara falsk, för det Camiilo var det. Men Borgias förtjenst är räddad. Från denna stund bekläder han all den ära, som en röfvare fråntog honom, och som en Furstes trogne vän förtjenar. Och Signora Albano skulle upfylla vår önskan , om hon genom sin hand ville hjelpa oss belöna en man, som Fäderneslandet och jag äro skyldige vår erkänsla.

F1 a v i o. (väckes genom de sista orden for et ögonblick ur sin djupsinnighet)

Laura, (står bestort ocli orörlig.')

FJERDE SCENEN.

Borgia. De Förre.

Borgia. Ers Höghets befallning verk-ställes med all skyndsamhet.

E 2

F u r-Fursten. Så kom, för at emottaga första belöningen för ert nit! — Signora — besinna huru mycket Ni kan bidraga til denna belönings fullbordan 1 Och Ni Flavio! —. hjelp oss trösta vår Laura! — (Han går med Borgia)

FEMTE SCENEN.

Flavio. Laura.

Flavio. (Kastar en vild och orörlig blick fa Laura')

Laura. Rädda mig, Flavio! —

Flavio. (ännu stum och utan känsla)

Laura. Har Ni hört? ack, rädda mig! —

Flavio. (med vildhet) Först honom, Signora. Ja! (.fattar hennes hand) här min hand? Jagskali rädda honom från bålet! .— (Hangar)

SJETTE SCENEN.

Laura. (Allena)

Flavio! - - - - han går — och kanske sin egen undergång til mötes! — Ack! han älskar ännu brottslingen som jag! _ Hvad? jag äl-

skar honom? Ja, ja, Laura, du älskar honom! .— Stormen har afbrutit trädet, men ej upryckt dess rot .... O, min glädje 3 mit

hopphopp . o

- livar ären j? — Hvad är lifvet utan er (— En långsam död ! — Förskräckligt! - - -

Men et lif med Borgia! — med Borgia? __________

med Camillos mördare ? .— Dock, Laura — med den skyldige Camillos mördare! .— Nej — nej, jag skulle ouphörligen se hans händer färgade med den olyckliges blod (Pause) — Huru litet veta människjorna livad olyckan Kr!—Jag ville förtvifla öfver hans otrohet — och nu .— då jag skall bli hans fiendes rof — nu först Kr mit öde grufligt til förtviflan. Fursten vil det, vanmägtiga slafvinna! ___ — .— Men blott nå-

gra veckors upskof — och sjelfva qvalet skall, likt en räddande vän, skydda mig för hans förhatliga låga. Dess dödsfärg skall vara mig väl* kommen — Borgia skall se Rosen blekna, och förakta henne .— och Laura skall ostörd begråta sin första kärlek .— (En lång pause, under hvilken hön talar otydligt med sig sjelf. Hon upfar åiskillige gångar liksom ur en dröm, öch äntligen ropar hon med en häftighet full af förskräckelse) Han kommer, — han Kr här! __________

Ser du ej din bödel, olycklige! .— Fly ! ______

eller ges det ingen fristad mer för dit lif? __

(Hon synes sansa sig) Blotta föreställningen är

dödande — och snart är det en verklighet! _____

Flavio! — Diego! .— Ges det ingen dödlig, som flyger til Santa Bella, och varnar honom, och påskyndar hans flygt? — Och hvarför.e dröjer du, Laura? du sjelf? Flyg eller han dör på bålet! — (I det hon vil hasta från Scenen, höres et skott, öch hön far förskräckt tilbaka) Ack! — (ännu et) Gud! — (Et rassel af värjor och Otydlige hotande röster) Hjelp ___ (Hån

irrar fram och äter) Mördare! ___

e 3 SJUNDESJUNDE SCENEN.

Camillo. Laura.

C am i 11 o. (på nugot afstand utanför Scenen') Do, niding! —

Laura, (utom sig) Hans röst?

Camillo. (närmare) Jag hör någon _

Döljer sig här ännu en lönnmördare ?

Laura. (häftigare) Hans röst! —.

Camillo. (med värjan i handen, ser sig hastigt omkring åt alla sidor.)

Laura, (ger til et skri — svigtar — Camillo fäller i samma ögonblick värjan, springer til Laura, och hön faller i hans armar.)

Camillo. Min Laura! — min älskade

Laura ! — Hon hör ej!-----Pietro ! Diego ! —

Min Laura! — Utan all känsla! — Gud! skall hon beröfvas mig i samma ögonblick du åter-ger mig henne ? — Laura ! — Återkom til lif-vet! — Nej, hon är ej mer! .— Laura! förbarma dig öfver din Camillo! .— Mänsklig eller gudomlig hjelp! .— Laura! .—.

Laura, (ger tecken til lif)

Camillo. (med glädje) Hon lefver! hon hör mig! — Men dina ögon äro ännu til* slutne! — Vakna! vakna ur din dödsslummer!

Laura, (öpnar sina ögon, ser vildt på Camillo , Och blir orörligt liggande i hans armar)

Ca.

C a m i 11 o. (med förtjusning) O min Laura! Har jag ciig äter? —

Laura, (i samma ställning — med svag röst) Är han död, Clara?

C amil Lo. Nej Laura! han lefv-er! —.

och haller dig i sina artnar! —

Laura. (ännu liksom i en dröm) Hvar är jag , Clara ? _

C am i 11 o. Det är inte Clara .— det Kr

din Camillo ! —

Laura, (far hastigt op, ser med vilda ögon pä honörn, och vil slita sig ur hans armar) Du? .—

Camillo. (qvarhåller henne, och ser på henne med ömhet) Ja, min Laura, det är jag! _____

Laura. (sliter sig häftigt från honörn) Lämna mig , förrädare ! .—.

Camillo. (med smärta) Min Laura! — (vil åter omfamna henne)

Laura, (stöter honom från sig) I evighet aldrig din1, trolöse! __

Camillo. (med förskräckelse) Signora! —

Laura. Fly, förmätne! Rädda dit lif! Dölj dig — för mig , för verlden , för digsjelf, om du kan! Fly olycklige! — eller störta dig i gapet af din nesliga död ! (Går)

ÅTTONDEÅTTONDE SCENEN.

Camillo. (Allena)

(I ytter's i a bestörtning) Du har segrat, Bor-

gia! __ Här, blott här kunde Camillo såras! _

Om du beröfvat mig alt, utom Laura, så hade

jag kunnat förlåta dig .—. Men nu _ måste jag

förbanna hvarje tanke på dig! — Laura! — i dina ögon förhatlig? trolös? .— förrädare? — Undkom jag därföre mördaren, för at höra detta från dina läppar, och sedan dö brottslingens död? — Jag dåre ! —. hvarföre hindrade jag hans kulor at krossa min panna? — .— Då hade åt-minstona den ljufva villfarelsen om din kärlek följt mig i grafven , Laura! —. och kanske, — kanske du i något medlidsamt ögonblick hade fuktat den med några tårar! — Men hvad är

jag nu? — och hvad skall jag blifva ? ___ En

förkastad, på hvars aska man i förbigående skall fälla en föraktlig blick, och säga: Här

ligger.........(afbryder sig hastigi) O, at

jag ej mera ägde sansning at tanka denna tanke ! .—. (Et buller gör honom upmärksavu Han återtar hastigt sin värja.)

NIONDE SCENEN.

Flavio. Camillo.

E1 a v i o. (masqverad. Så snart han får se Camillo, drar han värjan och går löst på Åö-nom) Dö , ovärdige ! _

Ca-Ca mi 11 o. (i ställning, at försvara sig') Ej förr, än jag befriat jorden från ännu en mördare ! (De fakta med häftighet. Camilla af-väpnar äntligen Flavio, springer til honom, och rycker masqven från hans ansigts. Han igen. känner honom , Och far af bestörtning några steg tilbaka. Hans vildhet förvandlas i smärta , Ock i en med denna känsla öfverenstämmande ton ropar han) Äfven du , Flavio ?

Flavio. Jag, trolöse!

Camillo. Och jag hade kunnat bli din

mördare ! (sätter in värjan)

Flavio. (med förakt) Et brott mer eller mindre ! —

Camillo. (ser på honom med förskräckelse) Flavio! (Han tar op. Flavios värja, öcli ger den åt honom tilbaka) Här, grj'mme! .— Jag har ingen Laura, ingen Flavio mer — och här slår mit hjerta ännu för bägge — Genom-båra det! Rädda mig från detta hopplösa lif! — och jag skall i. döden välsigna dig för din välgärning.

Flavio. (sätter in sin värja) Nej, otacksamme ! Du har en gång vägrat emottaga en räddande död af min hand. Det sista offret af min vänskap för dig var en seger öfver mänskligheten. jag ville frälsa dig från den biygd , som väntar dig; men du sjelf hindrade mig — och himlen gaf mig därigenom en vink, at du ej fortjente denna barmhärtighet — Gå ! spar dit usla lif åt rättvisans arm, som redan Ij'ftat sit svärd öfver dig! Emottag af henne den nes-,E ? ligaliga död du förtjenar, och du skall i grafvea 1

följas af din blygd och alla redliges afsky. t

(Han vil ga) si

C a m i 11 o. (ropar honom med yttersta smärta) "

Min vän ! — |i!

o , t!

Flavio. (vänder sig ater til honörn) Jag i

var det! — Nu är jag blott Flavio, som ej j.

mera bedäras af dina öma utrop .—. men som likväl åtankah af dit ljufva bedrägeri förförde til det steg jag gjort, för at äfven visa brottslingen et ädelmod. Jag föraktar dig, medan jag ännu ej har styrka at hata dig, och at vara din fiende (Han går.)

TIONDE SCENEN.

r

Camxllo. (Allena)

(Står en stund liksom stelnad af bestörtning öfver hvad han hört. Äntligen siar han sina händer tilsamman, lyfto.de mot himmelen) Gud! om du är oskuldens Gud, så rädda deri! — Och om jag måste dö förbrytarens död

så unna Laura, och Flavio åtminstone den trösten, at jag ej var det! — (Han fäller sina händer, ser orörligt ned åt jorden, och förrader äntligen i sit ansigte en själens strid) Förakt — blygd — (häftigt) Hvarföre skulle jag ej våga? (Han blottar sin värja til hälften) Har jag cj verktyget i mina händer? —. (skjuter åter hastigt in värjan) Vekling! Försynen och dit samvete äro dina vänner — och du eger ej mod atlefva? — Skulle du genom et sjelfmord dö mindre misstänkt? — Men lät mig fly, för at sätta mig i säkerhet för Borgias försåt, och vinna tid ät rättfärdiga mig hos Fursten - - - -Men nej ! — också det skulle styrka sannolikheten af den nedriges diktade angifvelser. Åfven honom skall min oskuld trotsa. Min Furste skall läsa dess oförskräckta lugn i mit ansigte ___ och höra mig —

ELFTE SCENEN.

En Officer med vakt. Camillo.

Officern. Er värja, Signor! ______ På Furstens befallning är Ni min fånge! _

Camillo. (jned oafbrutet lugn) På Fur- • stens befallning ? _

Officern. Ja, Signor! —.

Camillo. ('räcker honom sin värja 6ch går, följd af honom och vakten åt Slottet'),

FEMTEFEMTE AKTEN,

(Etförmak i Slottet.)

FÖRSTA SCENEN.

Camillo. En Officer.

(Offi cern ilir stående i fonden. Camillo går fram och ater med lugn i sin hlick , något lutadt ansigte och hopslagna armar.')

Camillo. Detta är dä lyckan ! .—. åt hvilken likväl mången offrar samvete och en verklig sällhet — (Pause) Huru ljuft, at under förföljelsen ej anklagas af någon inre fiende! __

Detta lugn är det enda, som mina förföljare kunde hafva en rätt at afunna mig, och som de aldrig skola njuta, (Efter någon längre pause vänder han sig til Officern) Hvar ämnar man väl låta mig tilbringa natten? —

Officern. Mina ordres ålägga mig tyst. nad, Signor! .—

Camillo. (stutsar lite vid detta svar, och vänder sig åter från Officern) Aldeles ohörd ! —

Så långt har då Borgia segrat! _ (Han samlar

åter sit lugn) Dock! mit öde — det må bli fcvad som hälst — skall ej beröfva mig mit mod. Men at se den ädlaste Furste, den redligasteJigaste vän, den öma.ste älskarinna bedragne, fit af dem fördömmas, och i deras ögon dö en förrädare — det söndersliter mit innersta.

ANDRA SCENEN.

Borgia, Camillo.

Borg i a. (Kommer in, och i det han ger en vink ät Officern, som därpå gar nt, närmar han sig Camillo.)

Camillo. (vänder sig 6m, blir honom varse, och far i detsamma en bitter upsyn) U-tan tvifvel kommer Ni för at förkunna mig döden ? .—

Borgia. Nej lifvet, Signor!

Camillo. Lifvet? — af Er? — Jag vil dö! —

. Borgia. Jag lär vara Er ganska förhatlig , Signor ?

Camillo. Det är väl, om ert samvete säger Er det.

Borgia. Otacksamme! när skall Ni up-höra at misskänna mig?

Camillo. I en annan verldjom man där skonas för åtankan af denna verldens ondska.

Borgia. Ni smädar mig, och jag borde

öfverlämna Er åt ert öde __ men jag är Er

Vän ! —

Ca-C a m i 11 o. (tar et par steg tilbala) Hålt — Så ljuder det heligaste namn i en nidings mun! —

Borgia. Er olycka ursäktar alt, Sig*

nor! — Jag svär Er ännu en gång: — jag är Er vän — och vänskapens pröfvosten är o-lyckan.

Ca mi 11 o. Jag märker, Ni har föresatt Er, at göra min död rätt bitter.

Borgia. Om Ni visste med hvem NI lalte, skulle Ni förolämpa mig.

Camillo. Är Ni inte Borgia?

Borgia. Och vidare?

Camillo. Dygdens afsvurne fiende

min förföljare .— min afsky !

Borgia. Ni säger mycke, Signor! —

Camillo. Men intet, hvarföre jag ej kan ansvara inför den evige Domaren.

Borgia. (gäckande') Af hvars dom också

jag ingenting har at befara!

Camillo. Nu talte bespottaren, hvars

smädelse ej en gång skonar det heligaste vä. sendet! — Men bäfva! Hans rättvisa är lika evig som hans kärlek — Du beredde min död , då jag knapt begynte at lefva — men jag ville ej ega en timme af dit lif!

Borgia. Ni rasar, Signor! — men om Ni ännu är edra sinnen mägtig, så hör mig!

Camillo. O, at jag ännu har sinnen jsch måste se och höra Er! _

Bor*Borgia. Och hvem ser Ni i mig, otacksamme? .__ Er vän, er räddare — Vet, at jag

för få ögonblick inför Edra Domare vågade mit lif til ert försvar.

Camillo. Nu hör jag, at Ni tror mig vara beröfvad mina sinnen.

Borg i a. Men förgäfves ifrade jag för oskulden — Blott några få timmar äro Er kan-ske.ännu öfrige.

Camillo. Och äfven dessa missunnar Ni mig?

Bor g i a. I denna stund , då jag talarmed Er, beslutar man Er död.

Camillo. Utan Er? —

. B o r g i a. Håller Ni mig då för Flavio ? . . . ,

Camillo. Ack Flavio! — Icke mit tilstand — nej, din villfarelse är det, som nu gör min smärta.

Borgia. Skada, at han inte ser dem! De skulle vara honom en vällust!

Camillo. Niding! .—. huru mycket gift har du ännu i dit hjerta ?

Borgia. Mit hjerta iir blott fullt af den önskan, at kunna rädda Er, och af smärtan at se mit bemödande föraktas.

Camillo. (inedj smärta) Ack ! Flavio! —

Borgia. Lär just nu vara sysselsatt at

upfinna någon ny vanära för Er __ Ni var alt-

för blind i ert förtroende _

Ca.C a mi 11 o. Riktigt! Och min förföljare altfor skarpsynt.

B or gi a. Man förstod at begagna sig af Er enfaldighet —

Camillo. Et förstånd, som blott tilhor en niding ! —

Borgia. Fursten hade den nåden at lemna Er företräde för så många äldre, och Ni hade bordt se förut, at desse äldre därigenom skulle finna sig förolämpade. Man var Er vän, som man vanligen är det af en Eurstes gunstling. Man undergräfde Er lycka — och den tide-punften är äntligen inne, då Ni först kan lära känna edra verkliga vänner.

Camillo. Ack! jag egde en enda — och den var mig nog ; men _ man har också bedragit honom!

Borgia. Den sanna vänskapen är orygg. lig — den låter ej bedraga sig. Ni trodde er ega en vän — och Ni sjelf var bedragen. Ni har ännu en, som Ni ej vil känna, nien hans ståndaktighet skall komma Er at rodna öf-ver Er oförrätt .— Då jag såg Fursten onådig öfver den dristighet, hvarmed jag tog Ert försvar, och alt mit hopp om Er räddning förlo-radt, lämnade jag domstolen, som just nu af-gör ert sista grufliga öde. Jag flög til Er, för at hinna begagna mig af dessa dyrbara ögonblick, och få säga Er, at man dömmer Er o-hörd, ty man föreger, at man redan är nog öf-vertygad om edra brott .—

Ca-C a in i 11 o. Hviika brott, Sig nor ? Jag trotsar änglar at kunna förebrå mig en tanke til et brott.

Borgia. Så mycket mer bar Ni en rätt, at frälsa ert lif. Men det .ges. ej mer än et sätt därtil. (Han ser sig omkring) Vi äro allena. (fortroligt) Ni måste fly , Signor ! — Tag min kappa! Det är redan skumt — och man skall ir.te tvifla på, at det är jag som går ut, om Ni bara drar batten något djupt ner i ansigtet. Utmed grottan vid gångstigen finner Ni en pålitlig karl af mit folk med två bastar. Kasta Er genast på den ena, skynda Er öfver gränsen , och vidare så fort Ni kan til Lyon. Se här en tilrådelig summa i växlar, spm ut-betaias diir. Genom mig inlemnar Ni en böneskrift til Fursten, hvaruti Ni anhåller, at er sak måtte ordentligen bi i undersökt; och s<L snart er oskuld blifvit updagad , lär den rättt vise Fur-sten ej dröja at återkalla sin älskade Camiliö, och ge honom all upråttelse, för detta oerhörda lidande. Besinna Er inte, Signor ! _ Ögonblicken äro dyrbara. (Han gör mine af at taga af sig kappan)

Ca mil lo. (hindrar honom) Nej , Signor! Jag hade kunnat ily, utan at behöfva tacka er för min befrielse, oin mit lif varit mig mera viirdt: än min ära.

Borgi.a. Ni är altfor underlig! At i närvarande omständigheter dröja, vore öfverdåd, men inte mod. Hvad er• ära til äfventyrs skulle lida för en kort tid , skall den med så mycket . större glans återvinna för altid.

C a -Camillo. Falskt, Signor! Den skugga nian sjelf kastar på sin ära, utplånas aldrig.

Borgia. Hvilka romantiska grundsatser!_____

Dessutom har Ni hittils endast på afstand betragtat döden ....

Camillo. Åter en villfarelse — Så länge jag kunnat tänka, har min själ varit förtrolig med dess bild. Ve ,den , som ej känner honom förrän han hotar! _ För mig är han blott så vida ryslig, at jag måste möta honom som en missdåelare.

Borgia. Hvad bör då vid en sådan föreställning vara Er valkomnare än tilfället at fly"? Kan Ni ännu dröja? _ Svärdet hänger vi"d et hår öfver ert hufvild. Fly innan det brister! __

Camillo. Slösa ej er vältalighet på ert orörlig ! Ert öga är en sannare tolk af ert hjerta än edra- läppar. Jag vil ej vara orättvis, ej en gång mot en niding. Därföre vil jag tro, at en gnista mänsklighet också lefver i Er. Ni har kanske ej et nog förhärdadt hjerta at befläcka Er med en människjas blod , som ej gett Er den ringaste orsak til

förföljelse — äfven sedan Mi berofvat honom alt, hvarföre Ni förföljde honom. Ni vil med et tilgjordt ädelmod rädda hans toma lif, på det han äntligen måtte stanna i förbindelse hos sin förtryckare. Detta är den plan, som jag vil anse för er, ehuru den för ert hjerta är nästan för mänsklig. Genom alla de förförande skäl , Ni med så mycket nit användt, hade kanske en annan kunnat förmå mig til en svaghet. Men här har

NiNi mit beslut .—. Jag biir hiir 3 ty det iir Ni som vil öfvertala mig at fly.

Borgia. Så blif, otacksamme! Trotsa på din oskuld! Du får snart erfara följden af dit foragt för min vänskap och mina råd. Upträd

på bålet ___ och din sista blick skall biand

mängden af åskådare finna din själs gunstlingar, din Flavio och Laura, med otålighet leende vänta det slag, som skall trygga dem i nju-telsen af deras trolösa kärlek. Och då vare din sista tanke — Borgia och ånger! —

Camillo. Hålt , barbar! I dina digter ligger et helfvete af qval! (Han gar hastigt och med häftigaste smärta ifrån honom)

Borgia. (betragtar honom med arghetens glädje) Den sista dolken i hans hjerta! Se hur han sönderslites af dessa styng! — Min möda var då icke aldeles fruktlös, fast han denna gången var för slug at påskynda min hela hämnd — {i det han går) Fort! Försök det sista medel du ännu har i dit våtd ! (Han 'opnar dorren. Til Officern som ater hammer in) Släpp ingen själ hit in, utan Furstens eller min uttryckliga befallning! {Han går)

TREDJE SCENEN.

Camillo. {Allena)

{Under en lång pause synes han förlorad i smärta. Äntligen ser han ' sig hastigt omkring)

Han är borta! ___ Hvilket vidunder! Han har

F 2 ka-kastat misstankens gift i min själ! - - - Han har röfvat mig lifvets sista trust, mit sinneslugn ; nu må han också röfva mig sjelfva iii-vet! (En kort pause) Flavio — Laura — leende - - - - Nej det är omöjligt — Likväl ! —.

detta hatfulla bemötande af bägge...........O,

måtte då min vålnad blanda deras vällu.ster med fasor! . . . (med någon sansning) Men jag

glömmer , at jag är en döende ____ (äter häftigt)

Just det ville denna niding, för at råga måttet

af sin arghet __ (Han förråder en långsam strid

med sig sjclf) Hetta skall åtminstone inte lyckas honom ______ nej det Skäll inte lyckas ho-

nom! .—. Jag vil sönderslita hvarje band som fastat mig yid iifvet. Jag qvarlemnar ju. intet väsende, som saknar mig. Hvad kan då hindra mig från den tröstande tanken på en varaktigare sällhet ? — Men Laura! _ O Gud! hjelp mig glömma henne! —

FJERDE SCENEN.

Camillo. Diego.

D i e g o. (Kommer in med cn houteille

vin och, et glas i handen. Han ofverlem-nar til Officern et papper, hvarpa denne med en vink ger honom tilstand at gå til Camilla. Han närmar sig med mycken villrådighet) Signor !

Camillo. (vänder sig öm, ocli går med

en mild upsyn emot honom) Min redlige Diego.— huru komma vi at råkas här?

D i e-sy

Diego. (med tiltag-ånde förvirring} Signor!

Camillo. Du är då den ende vän, som jag ännu har dfrig ?

Di eg o. (högs i förvirrad) Befaller inte

Signor ? —

Camillo. Jag är dig forbunden för din välmening; men _ .jag kan inte ,— Sätt det där borta så länge — Kanske rältnii . . , .

D.iego. (sätter bouteillen och giaset få et bord, och biir stående .på något afstand')

Cami.Uo. jRom närmare,, min vän! .—. Eller är jag också i dina ögon en brottsling? Det skulle öka min smärta, Diego! — Säg, tror du, at jag förtjenar denna behandling?.—

Di e go. (darrande) A.ch Signor _

Gatn i l'l o. Nej, jag låser-i dit ansigte , at du är öfvertygacl om min oskuld ; och åsynen af -en oskyldig dodsfånge — som var din herre ____ som du älskar — väcker dit medli-

dande. Detta medlidande tröstar mig äfven så mycket, som jag föragtar min fiendes ! — Men

min vän , samla dig från din förvirring! _. Och

om du vet hvarföre man fördömer mig, så visa mig den välgärningen, och underrätta mig därom ! ,— Lät-mig få rättfärdiga mig för dig, då man nekar .mig at göra det inför domstolen-'.Tör liän'da du en dag utan fara ensam kan up-trä.da mot mina mördare, och säga: lian var

•oskyldig, Jag kan ej då mera belöna dig, men Ond och dit hjerta skola göra det.

D i e g o. (förmår cj tala)

F 3

Ca-Camillo. Du tiger? — Skall jag dä dö, utan at veta hvarföre ? __

Diego. (of ver mannas af. sin ångest, vänder sig från honom, och vil gal)

Camillo. (håller honom qvar vid handen) Du vil då öfverge mig, min vän? —

Di ego. (med yttersta qval) Lemna mig, Signor! —

Camillo. (med ömhet) Diego'. du talar

med mig för sista gången!

Di ego. (som förut) Lemna mig! Ni vet inte med hvem Ni talar! —

Camillo. Med min trogne Diego, som är fusen gånger mera värd än hela svärmen af

mina förrädiske vänner. __ Ach! du vet inte

lumi tröstande din närvaro är för mig! — Visst är det smärtefullt at tala om döden med en

döende .__ men dröj. ändå hos din herre, och

lätta hans sista ögonblick, på det en vän måtte en gång göra dig samma välgärning.

Di eg o. jag kan ej längre uthärda är å-syn, Signor — Tillåt mig at gå!

Camillo. (släpper hans hand) Så gå , om den för mycket smärtar dig. (Diego vil gå, men kan ej formå sig därtil) Min vän! Jag ser, du kan ej öfverge mig. Mit tilstand gör dig villrådig. Men oroa dig inte alt för mycke! Ser du inte, at jag sjelf är lugn? Och du har ju ingen del i min olycka. Hade du kunnat hindra den, .så är jag öfvertygad, at du der-fö.re vågat dit lif — Men då detta ej stod i

dindin magt, sä skänk mit stoft et offer af din tilgifvenhet! Fullfölj din döende herres sista vilja! —.

D i e g o. Signor____(med forvirring nch

qval i sit ansigte) Jag ? _

Camillo. Ja du, min vän! .— Hör, hvad jag lägger på dit hjerta! — När mina fiender fullbordat sin grymhet, och min död deras triumf, så gif noga akt, om Laura och Flavio - - -(7ian afbrytcs af sin smärta) om Laura och Flavio le! Om de le _____ så gå til dem, och fråga

oförskräckt: hvarföre? _ Skulle du gäckas för din fråga, så lemna dem med föragt. Och hör du , at man vid hofvet firar deras trolösa förening; så gå och sätt dig på min graf, i derr stund de glömma mig och alt i sin låga förtjusning ; uplyft dina händer til himmeln , och ropa ve öfver deras samveten ! (lian gråter') Ser du

dessa tårar, Diego? De äro grymma! ________ Men

de som utprässa dem, skola en gång gärna vilja gråta sådana tårar, och förtvillan skall tjväfva dem. (Pause. Camilla vänder sig från Diego , för at lemna sina tårar fritt läpp. Diego står äfvcn bortvänd från Camilla, — och med häftigt uttryck af samvetsagg och förtvijlan. Camillo samlar sig åter, och ser på Diego med godhet.) jag har för mycket uprört dit hjerta. Men trösta dig,min vän! Du vet ju at jag dör oskyldig — och min oskuld ger mig mod , at äfven dö med iugn.

Di ego. (ä nnu bortvänd och oförmögen at tala)

Camillo. Vil du för mig dölja dina tårar? ....

FEMTEFEMTE SCENEN.

En annan Officer. De Förre.

Officern, {til Cmftillo) Signor, Ni behagar följa mig.

Camillo. {går honom med lugn nogra steg närmare) Til döden ? —

Officern. I fängelse.

D i e g o. {utsträcker sinn armar efter Camillo, och ropar med yttersta ångest) O , Signor! —

Camilla, {går til honom) Min vän, följ mit exempel! Fatta mod! _j_ Man har beröfvat mig alla medel at belöna din tro.het och dit medlidande , men en annan som. förstår at värdera den redlige äfven i tjenarch , skall en dag göra det i mit ställe — {lian räcker, honom sit

ur) Se här . emottag denna lilla åminnelse

efter din olycklige herre ! —

Dicgo. {vägrar at emottaga det.)

Camillo. Jag ber dig .— neka mig inte mina sista önskningar ! —

Di eg o. {tar äntligen emot uret, men liksom utan medvetande af sig sjclf)

Camillo. Denna ring ger du Pietro. {Hän tar fram en hörs) Hälften af dessa penningar tilhor Er bägge gemensamt. Det torde någon tid vara tilräckligt för edra behof, tils Ni hunnit skaffa Er en annan tjenst. Den undra hälften ger du åt Pater Spiuhetti , oeh säger honomnom, at han skall bedja för mig — (Til Officern) Nu är jag färdig, herre! —

Di eg o. (håller honom qvar med bägge händer) O , Signor! - - -

Camillo. Du ser, jag mäste nu lemna

dig, min gode Diego! _____ Dit medlidande rör

mig altför mycke — och jag behöfver ståndag-

tighet __ Himmeln vare lof, at jag är så lugn !_.

biu känner jag hvad redlighet och et godt samvete äro för skatter! — (Han fattar Diegos hand, och trycker den. vänligt) Diego, jag är yngre än du, men likväl redan vid gränsen af mit lif. Detta ger mig en rätt at lära dig, huru du också en gång skall äga min tröst.

(Med värma) Diego — var en ärlig man! __________

Lät inga löften, intet guld , ingen lycka i verl-den locka dig en hand bredt från redlighetens bana! Lid häldre, som jag, oskyldigt, än at du genom laster och brott samlar ångestens or. mar omkring din dödssäng ! Jag sjelf erfar I denna hårda stund värdet af mina råd. Följ dem, Diego — och du skall täcka mit stoft för dit lugn under motgångar , under oförrätter och

förföljelser, och under sjelfva dödens slag ____

Farväl, Diego! Bed för mig! Och, om du kan, så förkunna förr eller senare min oskuld! (lian går mellan bägge Officerarne.)

SJETTE SCENEN.

Diego. (Allena)

(Han står et ögonblick liksom forsteblad och med samvctsqvalens vildhet i 'sit ansigte. Plöts-F y ligtligt springer han som en ursinnig fram öch a t er på Theatern) Mig i hans ställe! mig! , . . . De förde honom i fängelse! Han dör — och jag är hans mördare. Hvad gjorde han dig, at du skulle bli hans förföljares verktyg? Var en ärlig man, sade han! _ Ack! — jag var det, men en djefvul gjorde mig til en djef-vul! — Han har tändt detta outsläckliga helf-vete, som hrinner i min själ! — Hvart skall jag fly? — Hvad skall jag göra? .— Hvad kan jag göra? Hvad? — Hvad? — Rädda honom, niding, rädda honom, och anklaga dig sjelf och det afgrunds-fostret, din förförare! — Ja! det vil jag! det måste jag, innan det blir för sent! — (I det han vil gå möter han Flavio.y

SJUNDE SCENEN.

Flavio. Diego.

Di ego. Har Ni sett en mördare, Signor? Flavio. En mördare?

Di eg o. (pekar åt bvrdet där vinet står} Ser Ni inte !

Flavio. (springer dit öch fattar bouteillen) Hvad är det? —

Di eg o. Gift!

Flavio. Olycklige — och för hvem? — ©iego. För den oskyldige! —

Fla.= 9i

Flavio. Rättfärdige hiniMel! — Hvilken tanke! — (med bäfvan) För Camillo?___

D i e g o. Ja! _

F la vi o. Gud! skulle han . . .

Diego. Nej, Signor !

Fl avi o. Hvem gaf dig det?

Di eg o. Borgia ! —

Flavio. Borgia? — O, vilddjur! —

Di eg o. Rätt, Signor! Afsky mig! _ Straffa mig! Jag vil lida för min missgärning! men hör mig först, och hjelp mig rädda honom! —

ÅTTONDE SCENEN.

Borgia. De Förre.

Borgia. Fursten har befalt, at få tala med mig här allena, Signor! —

Flavio. Jag går! — (Han ger Biego

en för stulen och alfvarsam vink at följa sig, och går)

Borgia. (med misstroende') Du och Flavio? — Hvad ha rii at säga hvarann? —

Di ego. (förråder sin Oro, oaktadt alt tvång at dölja den) Ingenting, Signor! — Han frågade mig blott, när Signor Camillo fördes i fängelse? —ga

B or g i a. Ingenting vidare ?

Diego. Nej Signor! —

Borgia. (hotande) Agta dig! — Om du

är otacksam mot mit förtroende , så vet.......

(Han ser på böuteillen) Ha ! trolöse ! hvad be-fallte jag dig? —

Di eg o. Jag har gjort alt, Signor! .—

Borgia. Och han ville inte ? —

Di eg o. Ingen droppa!

Borgia. Så skaffa bort det! Fort! .—.. (Hötande) Men .

Diego. (tar böuteillen och giaset, och går.}

NIONDE SCENEN.

Borgia. (Allena)

(Följer honörn med ögonen) Det här ser misstänkt ut!___Mån jag redan dröjt litet för länge

at ge honom den lön, (tar fram et giftpulver) som för evigt sätter oss i säkerhet för våra förtrogne ? — Nej’ __ det är inte möjligt — han

vågar inte förråda mig — han har sjelf för mycken del i hela min operation — och han vet för väl, at mit öde skulle också bli hans eget — Likväl — är det försigtigast, at vid första tilfälle preservera honom för pratsjukan. Ingen själ bör ens ha physisk möjlighet at kunna förråda mig .— Camillo skall förundra sig, at

råkataks Diego dar borta, när han sjelf anländer._

Men den där Camillo gör din seger svårare än du trodde, Borgia! — Han kommer för bitti’ hem från Sina resor — Bastardo skulle förkorta hans väg mellan Santa Bella och här — och han gör Bastardo til et offer för sin tjenstag--tighet — Fly vil han inte — dricka et glas vin heller inte .—. Han undgår alla mina snaror — men den sista får han inte undgä — eller fastnar hon om min egen hals — Ja!

hans dom är fälld_______ I fängelset måste han

dö — ('Han förskräcks och far hastigt med handen til sit hjerta~) Vekling! jag tror du bäf-var? — Knapt en enda natt ______ och dina bekymmer äro förbi! _ Flavio har väl denna

gången slingrat sig undan min hämnd; men tiden — tiden skall först lägga Furstens hjerta

i mina händer __ och så skall Flavio fullkomna

min triumf! __ (£« kort pause , hvorunder hans

oro synes tiltaga) Men Diego , Diego ! - - - - O, at jag ej i detta ögonblick genom en enda lycklig fint kan på en gång utplana dem alla tre från de lefvande i —

TIONDE SGENEN.

Borgia. Laura.

Laura. ’ (synes förundrad öfver Borgias-närvaro) Jag är här på Furstens befallning, Signor! —

Borgia. Jag också , Signora ! ___ Ni tycks

vara förundrad — Skulle Ni ej kunna gissa hvarföre vi bägge äro här?

La ti'Lan ra. Jag skulle då falla på en ga*, ska obehaglig, gissning !

Borgia. Tvärtom, Signora, tvärtom. An. ledningen til vårt tete a téte är ganska behaglig — Lät oss öpenhjertigt tala om vår förestående lycka.

Laura. (med mycket alfvar) Hvilken

lycka ? __

Borgia. Hvilken lycka? Skulle Ni verkligen vara så okunnig därom ?

Laura. Fullkomligt okunnig. — Om man unnade mig någon lycka, så hade man åtminstone skonat mig för detta möte.

Borgia. Men därtil är er närvaro alt-för nödvändig.

Laura. Får jag be, at Ni förklarar Er närmare , Signor ? —

Borgia. Ha inte mina ögon gjort det långese’n ? Ha de inte tusen gångor sagt, huru obeskrifligt jag älskar Er?

Laura. Väl möjligt — men det var redan et brott at tillåta edra ögon et sådant språk — därföre har inte jag förstått det.

Borgia. At älska utan hopp, Signora, är mera en olycka än et brott — Men tiderna ha förändret sig —, Skulle de också ej verkat någon förändring i ert tänkesätt? Törs jag ännu ej börja hoppas? .—

Laura. Jag kan ej hindra det, Signor! Men om NI inte vil bli bedragen i ert hopp _ så hoppas Ni heller inte.B of g i a. (med et gäckande halflöje) Aldeles inte ?

Laura. Har jag nånsin skämtat med Er? Var öfvertygad , Signor, at jag aldrig kan älska Er.

Borg i a. (i sin förra ton) Blott jag älskar Er, Signora ! - - - -

Laura. Nu förstår jag Er. Si är Ni då verkligen den tyran , för hvilken jag håller Er!

B or g i a. (något förolämpad') Signora _

Laura. Så, Signor! Just denna ton och denna mine — äro Er så naturliga!

B o r g i a. (smilande) Huru litet känner Ni mig, Signora! _

Laura. Hvad? ännu endast litet? Himlen bevare mig då, at nånsin lära känna Er!

B or g i a. (åter stött) Ilvem bör jag til-skrifva et sådant bemötande?

Laura. Er sjelf!

Borgi a. Bemöter man då den så, som älskar oss, och som ingenting högre önskar än Vårt välbehag?

Laura. Jag tar Er på orden, Signor! Om detta är er önskan i anseende til mig, så gif mig i Furstens närvaro er försäkran, at aldrig göra något anspråk på min hand.

B or g ia. (leende) Jag vet altför väl, at denna fordran inte är ert alfvare, Signora. Ni gör Er blott et nöje af at sätta mig i en liten förvirring. Ert hjerta har ingen del däri.

Laura. Jag påminte Er ju nyss, at jasj aldrig.skämtat ratd Er. Tre mig, Signor, mit

hjer-hjerta ha»1 del i alt hvad jag sagt Er, men ej den ringaste i er kärlek.

Borgia. Det besinnar sig väl, Signora.

L a u r a. Aldrig !

Borg i a. Tillåter Ni mig få säja Er, när detta aldrig skall uphöra?

Laura. Det är öfverflödigt. Jag förstår ert förskräckliga när! .... när han ej mera är til! ... .

Borg i a. Och kanske jag felar?

Laura. Barbari Är det inte nog at vara hans bödel; vil du också blifva' min?

B or g i a. Förtjenar man detta namn, när man upfyller en redlig medborgares pligt mot sin Furste och sit Fädernesland ? — Signora Albano borde tacka mig, för det jag tillika räddat hennes lugn, innan det var för evigt förloradt.

Laura. Räddat mit lugn, ______ för at åter

röfva mig det!

B or g i a. (leende) Och denne röfvare skall, som jag hoppas, för andra gången lyckas at återställa det.

Laura. (häftigt) Signor, om Ni hade någon känsla för den sanna kärleken, så egde Ni också mera aktning för den olycklig as smärta, som Ni säger Er älska — Var nöjd med den äran, at hafva upfylt en redlig medbärgares pligt, så framt Ni verkligen gjort, hvad .Ni gjort, i denna ädla afsigt — och förfölj inte et bjerta,som Ni vet aldrig kan tilhöra Er —

ELFTEELFTE SCENEN.

Fursten. De Förra.

Fursten. (Ser et ögonblick få Laura, sorti förråder bestörtning öfver hans närvaro, och vänder sig dfirpå til Borgia) Vet Signora redan er önskah?

Borg ja. Jag har nyss vågat yppa den för henne.

Fursten. Och denna bestörtning? —

Borgia. En förlåtlig lemning af hennes fordna kärlek.

Fursten, (til Laura') Signora — kan Ni väl ännu älska honom ?

Laura. Min Furste — jag hatar förrädaren — men jag vet intet namn för den känsla jag ännu hyser för den olycklige ,— Det är liksom jag ännu tilhörde honom —. Och jag känner, at han är den ende, som jag kunnat älska.

Fursten. Jag beklagar Er, och ser mig då bedragen i den glädjen , at ännu kunna göra Er lycklig.

Laura. Min Furstes Nåd rör mit hjerta til den lifligaste känsla af tacksamhet, och mildrar mit olyckliga öde. — Det öfverskrider sällan gränsen af Furstars magt, at göra lycklige — men här — (pekar på sit hjerta) förmår det ingen dödlig! — Ach! nådigste Furste! jag har at tacka Er för alt — lät mig också af min Furstes hand få mottaga den smula lugn jag ännu til äfventyrs skulle kunna hoppas för mina öfriga dagar! ___Fursten. Då N-i ej förmår upfylla mut Önskan, så säg, hvad kan jag bidraga til Er e. gen? Jag skall anse det som en ersättning för det hopp Ni beröfvar mig.

Laura, (rörd) Denna oförtjenta Nåd - - - -

Jag kiinner, at jag är otacksam men jag

tryggar mig vid min Furstes ord .—. Unna mig cn fristad från en verld , där jag finner alt omkring så ödsligt och sorgfullt ! Lät mig fly til et kloster — där jag ostörd kan begråta mit öde !

B o r g i a. Signora Albano, och et kloster!... Fursten. Ni begär det enda, hvartil jag ej .kan samtycka, Signora! Hyar före vil Ni neka oss er närvaro? Klostret vore just det ställe, där kanske ej en gång sjelfva tiden vore mäg-tig nog at utplåna åtanken af er olycka. Ensligheten är glömskans fiende och smärtans vän. Men hofvets förströelser i tidens hand skulle snart återgifva oss vår fordna och alt upiif. vande Signora Albano.

Borg i a. Denna lilla egensinnighet härleder sig utan tvifvel endast från det hopp Ni ännu gor Er, Signora, at se er första kärlek

belönad. Så länge Camillo lef.ver.........-

Laura. Ni vil då underskrifva vår förbindelse med hans blod? —

Borgia. Han dör —i -médån hans brott, ty värr! fördömma honom1 tlärtil. Detta smärtar mig , hans fördne vän , älven så mycket som Er sjelf. Men-hvarföre skylle det hindra mig, at hoppas någon-mera'framgång i mit bemödande at behaga Er ? . • • ; - c: . . .. . . •• , :

Fursten. Signora-, Ni sjelf kan ej. lifti-gare önska hans oskuld än jag. Huru gärna

vil-ville jag gc Ei- något hopp ! .—. Men bevisen emot honom åro så tydliga .—. (Til Borgia) I morgon församlar sig domstolen —

Borgia. Domstolen, Ers Höghet?..______ Är

han ej sin egen domare ?

Fursten. Hans brott böra icke dess mindre lagligen undersökas ; ty äfven den minsta skymt af orättvisa skall ingen af mina underså-tare kunna i sit hjerta förebrå mig. Jag vil lika litet sakna mit foiks som mit samvetes bifall.

Borgia. Ach min Furste! Några timmars dröjsmål har ofta satt beherrskares lif i den yttersta fara. Och en lång natt för en förrädare ....

Laura. (?ned raseri) Inte en gång en natt? Redan i dag ?----- O Gud

TOLETE SCENEN.

Flavio. De Förre.

Fl av i o. (Utom sig) Förräderi, min Furste ! Förräderi! (Alla förskräckas')

Fursten. Hvad? de uproriske redan i vapen? Våld mot våld, mine vänner! — (Til Borgia) Flyg til fängelset, och börja med förrädarens död ! —

Borgia. (yil skynda sig bort)

Flavio. (fattar uti honom) Hålt, vilddjur!

Fursten. Hvad hör jag? ...

Borgia. (vil slita sig los, men qvarhalles af Flavio)

Flavio. Är då dit hat ej bämriadt ,'innan du mördat den oskuld du kastat i fjättrar?.—/

Fursten, (bestört) Flavio! —

G z Fl*'roo

Flavio. Här, min Furste! här är förrädaren! Här är den orm, som närdes i ert eget sköte! oskuldens och redlighetens förföljare, som ej fann något bofstycke för stort, för at mätta sin arghet! — Min Camillo ! , . . . O , hvilken tacksägelse är jag skyldig himmeln!....

Borgi a. (med affekterad köld') Ni sätter

mig i förundran med edra fabler, Signor!

Fursten. (til Borgia) Gif Gud och din Furste äran , och tala sanningen !

Borgia. Mina gärningar må tala! —

Flavio. Ja, de skola tala! Här, undan-

döljda bref från min förföljde vän__här, hans

eftergjorda sigill — här, flera bevis (tar fram en mängd-papper) hvilken möda^ bedragaren gjort sig at efterhärma hans styl — och huruvida han lyckats i denna en niding värdiga konst, ha brefven til Bastani och (vänder sig til Laura) Beatrice intygat. De äro alster af hans egen hand — Alt har han användt,för at störta den redlige:.—.köpt Banditer — blandat gift — missbrukat sin Furstes förtroende , och bedragit hela verlden .—. Hans medbrottsling har uptäckt alt, och på hans egna rum i fleres närvaro öfverlemnat alla dessa vitnesbörd i mina händer.

Fursten. Hans medbrottsling ? Lät straxt föra honom hit!

Flavio. (går)

Laura, (glad) O, min Camillo! —

Fursten, (vänder sig til henne) Sign o ra__

(til Borgia) Afskyvärda varelse! hvilket gruf-ligt exempel har du ej gifvit af människjans gtyggket i sit fördärf! —

TRETTONDETRETTONDE SCENEN.

Flavio. Diego. De Förre.

Flavio. (kommer förut, Dicgo följer,

honom)

Borg i a. (blottar med en ursinnig förtvif-lan en dolk, ,och springer emot Diego) Dö, trolöse ! —

Di eg o. (fattar hans arm, och Flavio vrider dolken ur hans hand)

Fursten, (går til dörrn och ropar j Vakt!.—

FJORTONDE SCENEN.

En Officer med vakt. De Förre.

Fursten. (pekar på Borgia') Bort med honom i det djupaste fängelse! —

Borgia. (omringas af vakten, och uttrycker, i det han bortfares, den vildaste arghet') Utan at ha smakat den ljufva hämnden! —

Fursten. Hvilken tiger! (Han samlar sig några ögonblick) _ Och du — din herres löm-

ske förrädare ! .—

Flavio. Nåd för den ångerfulle! — Den som var niding nog at bedraga sin Furste, honom var det lätt at förföra en tjenare — Men huru mägtig är ej oskulden i sit lidande! Förkrossad af dess åsyn , anklagar brottslingén sig sjelf, och tigger om hennes räddning.

D i e g o. (kastar sig för Furstens fotter) Nådigste Furste ! Jag vågar ej bönfalla om den fingaste försköning 5 ty jag vet at jag fortjent G 3 det<let grufligaste straff. Jag ber blott om den na. den, at innan min dödsdom verkställes, få offentligen och inför Signor Camillo genom en uprigtig bekännelse göra mig värd hans förlåtelse; ty då hoppas .jag, at Gud också skall' förlåta mig ! .—.

Fursten. (rörd) Stig op! (Til Flavio)

Lät föra honom i säkerhet , tils vidare _ Och

liyg til Camillo ! öpna hans fängelse! för honom til mig! Detta är den första belöning, som tilhor Er .— Lift också tilsäga, at Öfverste Ba, stani är fri. (Flavio Och Diego gä.')

FEMTONDE SCENEK

Fursten. Laura.

Laura, (med förtjusning') Han kommer! __ Fursten. Ja, Signorajd han kommer! Men med hvad upsyn skall !jag möta honom efter en sådan behandling? -i Laura, (rörd) Och jag h Fursten. Jag har oförrättat och skym* fat honom — ~ - . . '

Laura. Och jag — öfverhopat honom med föragt — 15 ’;

Fursten. Var inte orättvis mot ert hjerta, Signora. Det har ståndagtigt älskat honom , oaktadt all hans förföljares använda konst at slita honom därutur. Men jag .... betänk, Signora ! — en enda natt — eller kanske några timmar senare — och ingen räddning hade varit möjlig,! — Gud ! jag fasar för denna tanke!.— Lik-yäL — så långt hade missdådaren kunnat fullföljafölja sit brott! Hvilket vilddjur! — Om hämnd kan försona Camillo — den grufligaste ! .—.

Laura. 'Min Furste ! hans oskuld har räddat sig sjelf. Vi ha ju honom åter! Hvarföre då så rysiiga betragteiser under dessa ögonblicks väntan? — Om Camillo ännu är Camillo, skall hans hämnd blifva — en bön' om mildring i sin förföljares straff .—. Gud! —. du vet at min första känsla var tacksägelse til din Försyn , som altid vakar öfver oskulden — och denna känsla skall ej uphöra , förr an med mit lif —.

SEXTONDE SCENEN.

Camiuo. Flavio. De Förre.

Camillo. (inträder med os'kuldens lugna frimodighet i sit ansigt e)

Fursten, (hastar honom til mötes, och omfamnar höndm) Min vän ! (han tar hastigt et -par steg tilbaka) Er vän? . — Jag? som kastade Er

i fängelse? _ at där förvara Er för än grufli-

gare öden ? —

. Camillo. Min Furste! i . . . .

Fursten. (rörd) Camillo ! Kan Ni glömma så mycken oförrätt af er bedragne Furste ? . . . .

Camillo. (kastar sina blickar och händer iip mot himmeln — ser än pa Laura., än pa Flavio, säm stå i en stum förvirring) Min Laura! (omfamnar henne) Min Flavio ! (Laura Och Flavio synas dubbelt förvirrade) Hvarföre så sorgsne? Ni ha ju er Camillo åter! —

L a u*io4

Laur a. (med nedslagna ögön) Lam-a hat-

kunnat miskänna Camillo______hon har cj mera

någon rätt at dela hans glädje!

Camillo. Om Laura cj kunnat föragta den brottslige Camillo, så fortjente hon ej at (trycker henne i sina arman') ännu älskas af den oskyldige .— (fTil Flavio) Och du min befriare —

Flavio. Glömmer du, at jag ville bli din mördare? —

Camillo. Nej, jag glömmer ej, at du genom et vänskapens hjeltemod ville rädda mig

från en neslig död. ____ Ach mine vänner ! Ach

min Furste förlåt mig ! Jag är utom mig af glädje! — Men har jag då ensam orsak at vara det? — Mit lif är mig mindre kärt, än den tanke , ät vara rättfärdigad hos min Furste, min Laura och min Flavio. Intet lidande kan vara

för stort at-återvinna tre sådana hjertan.

F ur s t e n.J

T a 11 vn. \omfamna honom) O , min Camillo !—.

Ridcaun faller i samma ögonhlich.Hf®